

Handelingen

9-10-11-12

VLAAMSE RAAD

ZITTING
1985-1986

Vergaderingen van **maart 1986**

ROL VEV BIJ COMPENSATIES LEGERBESTELLINGEN & AANBEVELINGEN SERV
~~SPORT EN CULTUUR~~ VERHOOR OVERHEIDSOPDRACHTEN
BESTELFORMULIEREN VACCINS
GEVOLGENGIPSAFVALLOZING IN DE SCHELDE
WERKING AROL EN CADMIUMVERVUILING
LUCHT- EN BODEMVERONTREINIGING IN KLEIN-WILLEBROEK
EXPLOITATIE STORTPLAATS IN LOMMEL
BESCHERMING AFVALKRINGEN
PROBLEMATIEK TOEPASSING AFVALSTOFFENDECREET
AANPASSING BEGROTING 1985
RONDE-TAFELCONFERENTIE MUZIEKONDERWIJS
SLUITING INDUSTRIËLE WASSERIJ EUROBLAN
WERKGROEP RECONVERSIE KS-OVERLEG
TELEVISIERECLAME VOOR SUIKERPRODUKTEN
BRT-UITZENDING BEELDENDE KUNST IN BELGIE 1986
VCVO EN EXPERIMENTEERPLAN BASESEDUCATIE
WERKING EN SAMENSTELLING ADVIESCOMMISSIE TEWERKSTELLINGSIN-
STELLINGEN GEWETENSBEZWAARDEN
PERSOVERZICHT MINISTERIE VLAAMSE GEMEENSCHAP
MOTIE BEVOEGDHEID VASTE NATIONALE CULTUURPACTCOMMISSIE
BIJKOMENDE VOORLOPIGE KREDIETEN 1986
BELEID INZAKE LANDINRICHTING

Inhoud

Nr. 9 Donderdag 13 maart 1986
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 247

Begroting

Indiening en verwijzing, blz. 247

Voorstellen van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 247

Verslag

Indiening, blz. 247

Motie

Indiening en verwijzing, blz. 248

Arrest van het Arbitragehof

Indiening, blz. 248

Schriftelijke vragen (R.v.O. art. 65)

Indiening, blz. 248

Dringende vragen (R.v.O. art. 66, 5)

Dringende vraag van de heer A. Denys tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de adviserende rol van het VEV bij compensaties inzake legerbestellingen, blz. 248

Dringende vraag van de heer K. Van Miert tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over kabinetsmedewerkers uit de privé-sector, blz. 249

Vragen (R.v.O. art. 66)

Vraag van de heer O. Van Ooteghem tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over het standpunt van de Vlaamse Executieve inzake overheidsopdrachten en de aanbevelingen van 20 december 1985 van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen, blz. 249

Vraag van de heer E. Coppens tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, de heer J. Pede, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening, en de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over het verkwanselen van bos-, land- en tuinbouwgrond ten voordele van de golfsport te Melsbroek

Vraag van mevrouw M. Vogels tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, de heer J. Pede, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening, en de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over een in Vlaanderen te voeren golfbeleid

Vraag van de heer O. Meyntjens tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over het uitblippen van de de-

finitieve bescherming van het Floordambos, blz. 250

Vraag van de heer J. Devolder tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, over uiteenlopende formaliteiten voor het bestellen van vaccins, blz. 251

Vraag van mevrouw N. Maes tot de heer P. Deprez, Gemeenschapsminister van Externe Betrekkingen, over de deelneming van de Vlaamse Gemeenschap aan de werking van het Fonds voor Ontwikkelingssamenwerking en aan het Fonds voor Leningen aan Vreemde Staten, blz. 252

Regeling van de werkzaamheden, blz. 253

Interpellaties (R.v.O. art. 67)

Interpellatie van de heer E. Gryp tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, over het probleem van de gipsafvallozing in de Schelde en de gevolgen daarvan voor de Volksgezondheid, blz. 253

Sprekers : de heer E. Gryp, mevrouw N. Maes, Minister J. Lenssens

Interpellatie van de heer O. Meyntjens tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, over de cadmiumvervuiling in de Provincies Antwerpen en Oost-Vlaanderen en de werking van AROL

Interpellatie van de heer J. Pepermans tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, over de gevaarlijke situatie op het stuk van lucht- en bodemverontreiniging in de wijk Klein-Willebroek te Willebroek

Interpellatie van de heer L. Vanvelthoven tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, over de exploitatie van een stortplaats voor huishoudelijke afvalstoffen in Lommel

Interpellatie van de heer L. Vanvelthoven tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, over de door persberichten onthulde bescherming van afvalkingen

Interpellatie van de heer E. Gryp tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, over bepaalde milieuschandalen en problemen in verband met de toepassing van het afvalstoffendecreet, blz. 259

Sprekers : de heren O. Meyntjens, J. Pepermans, L. Vanvelthoven

Regeling van de werkzaamheden, blz. 269

Nr. 10 Donderdag 13 maart 1986
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 271

Voorstellen van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 271

Ontwerp van decreet houdende aanpassing van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1985 — 9-A (1985-1986) — Nrs. 1 + Errata tot 3

Algemene bespreking, blz. 271

Sprekers : de heren J. Dupré, verslaggever, J. Van Elewyck, G. Verhaegen, A. Denys, H. Schiltz, F. Willockx, mevrouw L. Detiège, de heren L. Van den Bossche, G. Moens, A. Laridon, mevrouw N. Maes, de heer W. Seeuws, ministers L. Waltiel, J. Pede, P. Dewael

Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen
Aanwijzing van 7 leden, blz. 303

Vaste Commissie voor Taaltoezicht

Voordracht van kandidaten voor de benoeming van vijf vaste en vijf plaatsvervangende leden van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht-Nederlandse afdeling, blz. 303

Ontwerp van decreet houdende aanpassing van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1985 — 9-A (1985-1986) — Nrs. 1 + Errata tot 3

Aangehouden stemmingen, blz. 305

Hoofdelijke stemming, blz. 306

Spreeker : de heer H. Schiltz

Interpellaties (R.v.O. art. 67) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer O. Meyntjens tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, over de cadmiumvervuiling in de Provincies Antwerpen en Oost-Vlaanderen en de werking van AROL

Interpellatie van de heer J. Pepermans tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, over de gevaarlijke situatie op het stuk van lucht- en bodemverontreiniging in de wijk Klein-Willebroek te Willebroek

Interpellatie van de heer L. Vanvelthoven tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, over de exploitatie van een stortplaats voor huishoudelijke afvalstoffen in Lommel

Interpellatie van de heer L. Vanvelthoven tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, over de door persberichten onthulde bescherming van afvalkingen

Interpellatie van de heer E. Gryp tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, over bepaalde milieuschandalen en problemen in verband met de toepassing van het afvalstoffendecreet, blz. 307

Sprekers : de heren E. Gryp, H. Adriaens, minister J. Lenssens, de heer L. Vanvelthoven

Indiening van moties, blz. 320

Interpellatie van de heer A. Laridon tot de heer T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Onderwijs en Vorming, over de

organisatie en de resultaten van de rondetafelconferentie inzake het muziekonderwijs, blz. 321

Sprekers : de heren A. Laridon, W. Luyten, Minister T. Kelchtermans

Regeling van de werkzaamheden, blz. 325

Nr. 11 **Donderdag 27 maart 1986**
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 327

Voorstel van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 327

Verslag

Indiening, blz. 327

Schriftelijke vragen (R.v.O. art. 65)

Indiening, blz. 327

Dringende vragen (R.v.O. art. 66, 5)

Dringende vraag van de heer L. Vanhorenbeek tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de nakende sluiting van de industriële wasserij Euroblan te Aarschot, blz. 327

Dringende vraag van de heer E. Vandebosch tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de stand van zaken in de Werkgroep Reconversie in het KS-overleg, blz. 328

Regeling van de werkzaamheden, blz. 329

Vragen (R.v.O. art. 66)

Vraag van mevrouw M. Van Puymbroeck tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over televisiereclame voor suikerprodukten, blz. 329

Vraag van de heer A. De Beul tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de BRT-uitzending Beeldende Kunst in België 1986, blz. 330

Vraag van de heer A. De Beul tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over het al dan niet verder betrekken

van het Vlaams Centrum voor Volksontwikkeling bij een experimenteerplan basiseducatie, blz. 330

Vraag van de heer H. Suykerbuyk tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de ontmoeting van de Voorzitter van de Vlaamse Executieve met het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen, blz. 331

Vraag van de heer J. Pepermans tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de samenstelling en de werking van de Adviescommissie voor Tewerkstellingsinstellingen voor Gewetensbezwaarden, blz. 332

Vraag van de heer A. De Beul tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de willekeurige selectie van artikelen in het Persoverzicht van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, blz. 332

Motie van de heren Van den Bossche en De Batselier betreffende de bevoegdheid van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie

Bespreking, blz. 333

Sprekers : de heren L. Van den Bossche, A. Denys, A. De Beul, G. Verhaegen, J. Van Elewycq

Regeling van de werkzaamheden, blz. 347

Nr. 12 **Donderdag 27 maart 1986**
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 349

Ontwerp van decreet waarbij voorlopige kredieten worden geopend die in mindering komen van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1986

- IO-B (19851986) - Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking, blz. 349

Sprekers : de heer P. Tant, verslaggever, mevrouw L. Detiège, de heer H. Schiltz, Minister L. Waltniel, de heer J. Van Elewycq

Artikelsgewijze bespreking, blz. 356
Hoofdelijke stemming, blz. 360

Moties tot besluit van de samengevoegde interpellaties van de heren L. Vanvelthoven en E. Gryp tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu, over de door persberichten onthulde bescherming van afvalkringen en over bepaalde milieuschandalen en problemen in verband met de toepassing van het afvalstoffendecreet

Hoofdelijke stemming, blz. 365

Motie van de heren Van den Bossche en De Batselier betreffende de bevoegdheid van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie

Hoofdelijke stemming, blz. 362

Sprekers : de heren J. Van Elewycq, G. Verhaegen, H. Schiltz, L. Van den Bossche, A. Denys, A. De Beul

Interpellatie (R.v.O. art. 67)

Interpellatie van mevrouw M. Vogels tot de heer P. Deprez, Gemeenschapsminister van Externe Betrekkingen, over het beleid inzake landinrichting, blz. 368

Sprekers : mevrouw M. Vogels, de heer J. De Seranno, Minister P. Deprez

Regeling van de werkzaamheden, blz. 374

Rechtzettingen, blz. 375

11 e vergadering

Donderdag 27 maart 1986
Morgenvergadering

VOORZITTER : de heer F. Grootjans

— *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*

— *De vergadering wordt geopend om 10.00 uur.*

De Voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

H. Boel, V. Vanderheyden ; gezondheidsredenen.

N. Maes ; buitenslands.

E. Baldewijns, J. Desseyn, A. Op 't Eynde, J. Ramaekers, M. Smet ; ambtsverplichtingen.

R. Vannieuwenhuyze ; familieverplichtingen.

VOORSTEL VAN DECREET

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : Het volgende voorstel van decreet werd ingediend :

- Voorstel van decreet van de heer A. De Beul houdende oprichting van een Vlaamse Filmotheek
— 125 (19851986) — Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor

Cultuur.

VERSLAG

Indiening

De Voorzitter : Het volgende verslag werd ingediend :

- door de heer P. Tant namens de Commissie voor Financiën en Begroting over het ontwerp van decreet waarbij bij komende voorlopige kredieten worden geopend die in mindering komen van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1986
— 10-B (19851986) — Nr. 2.

SCHRIFTELIJKE VRAGEN (R.v.O. art. 65)

Indiening

De Voorzitter : Schriftelijke vragen werden ingediend door :

- de heren J. Ansoms, G. Beerden, A. Bogaerts, G. Cardoen, N. De Batselier, A. De Beul, E. Derycke, P. De Weirdt, M. Didden, A. Diegenant, J. Gabriels, M. Galle, A. Laridon, G. Mommerency, mevrouw M. Panneels-Van Baelen, de heren P. Peeters, J. Valkeniers, L. Vanhorenbeek, K. Van Miert, mevrouw

M. Van Puymbroeck, de heer L. Vanvelthoven, mevrouw M. Vogels.

DRINGENDE VRAGEN (R. V.O. art. 66, 5)

Dringende vraag van de heer L. Vanhorenbeek tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de nakende sluiting van de industriële wasserij Euroblan te Aarschot

De Voorzitter : Aan de orde is de dringende vraag van de heer L. Vanhorenbeek tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de nakende sluiting van de industriële wasserij Euroblan te Aarschot.

De heer Vanhorenbeek heeft het woord.

De heer L. Vanhorenbeek (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Voorzitter van de Vlaamse Executieve, collega's, op 14 maart deelde de directie van de industriële wasserij Euroblan aan de ondernemingsraad en de personeelsleden de technische en economische redenen mee op basis waarvan zij de activiteiten van de zetel Aarschot moest verplaatsen naar Merksem. Op 20 maart volgde een gesprek met de syndicale afgevaardigden omtrent de mogelijke sociale begeleidingsmaatregelen. De

Vanhorenbeek

91 personeelsleden — hoofdzakelijk vrouwen — uit de streek van Aarschot worden voor de keuze geplaatst thuis te blijven of mee te verhuizen naar Merksem, wat een pendel van zowat 3 uur per dag voor gevolg zou hebben. Bovendien zouden — ondanks de winst van 8 miljoen frank in 1985 — nog eens 15 arbeiders en 8 bedienden afvloeien.

Dat het huurcontract van de gebouwen volgend jaar ten einde loopt kan ons inziens geen reden zijn om het bedrijf rond half april 1986 te sluiten te meer daar blijkt dat er in de Aarschotse vestiging ruimschoots voldoende orders zijn om het personeel ter plaatse tewerkgesteld te houden.

Aarschot, de parel van het Hageland, reeds zwaar getroffen door de werkloosheid, die hoger ligt dan elders in het Arrondissement Leuven, zou hierdoor weer een zware klap te verwerken krijgen.

Mag ik van de Minister vernemen welke stappen hij heeft ondernomen om te bemiddelen bij de bedrijfsverantwoordelijken van de NV Euroblan ten einde de nefaste sluiting van dit bedrijf te Aarschot te voorkomen?

De Voorzitter : Minister Geens heeft het woord.

Minister G. Geens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, in antwoord op de vraag van het geachte lid welke stappen tot nu toe werden genomen om te bemiddelen bij de bedrijfsverantwoordelijken van de NV Euroblan kan ik het volgende mededelen.

Op vrijdag 21 maart werd de directie van Euroblan Aarschot op mijn kabinet uitgenodigd om de problemen, die in verband met de voorgenomen transfer van de bedrijfsactiviteiten van Aarschot naar de vestiging te Merksem gerezen zijn, te bespreken. Dit gesprek vond plaats op maandag 24 maart.

Eveneens op vrijdag 21 maart hebben de vertegenwoordigers van de vakbonden mij om een onderhoud op mijn kabinet verzocht. Ik ben onmiddellijk ingegaan op dit verzoek en een

delegatie van deze organisaties werd op dinsdag 25 maart op mijn kabinet ontvangen.

Hoewel het niet de opdracht is van de Gemeenschapsminister voor Economie en Werkgelegenheid te bemiddelen in sociale conflicten, blijf ik bereid om, zoals in andere gevallen reeds is gebeurd, mijn goede diensten aan te bieden bij het zoeken naar een oplossing.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Dringende vraag van de heer E. Vandebosch tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de stand van zaken in de Werkgroep Reconversie in het KS-overleg

De Voorzitter : Aan de orde is de dringende vraag van de heer Vandebosch tot de heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de stand van zaken in de Werkgroep Reconversie in het KS-overleg.

De heer Vandebosch heeft het woord.

De heer E. Vandebosch (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Voorzitter van de Vlaamse Regering, heren Ministers, geachte collega's, in uitvoering van het overleg tussen de nationale Regering, de Vlaamse Regering en de betrokken partners in de Kempense Steenkoolmijnen werden vijf werkgroepen ingesteld. Zo ondermeer de Werkgroep Reconversie. Het voorzitterschap ervan werd waargenomen door de Voorzitter van de Vlaamse Executieve.

Een bijzondere werkgroep ad hoc werd in deze context belast met het uitwerken van concrete voorstellen in de eerste plaats ten behoeve van de regio's met hoog tewerkstellingstekort, met name de drie bestaande ontwikkelingszones Limburg, Kempen en de Westhoek.

Daarnaast zijn er gebieden, waaronder — omwille van de prangende KS-problematiek — de Provincie Limburg, die met een zeer specifiek en supplementair reconversievraagstuk geconfronteerd worden.

In het licht van het recent KS-overleg van 25 maart jongstleden vernamen we graag tot welke besluiten de Werkgroep Reconversie tot op heden gekomen is en hoe deze besluiten in concrete beleidsmaatregelen zullen vertaald worden.

De Voorzitter : Minister Geens heeft het woord.

Minister G. Geens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, in uitvoering van het overleg nationale Regering — Vlaamse Executieve — Kempense Steenkoolmijnen en van de desbetreffende bepalingen in het Regeerakkoord heeft de Vlaamse Executieve op 31 januari 1986 op de VESOC-bijeenkomst voorgesteld om een bijzondere VESOC-werkgroep ad hoc te gelasten met het uitwerken van voorstellen met het oog op de creatie van nieuwe, leefbare arbeidsplaatsen in regio's met een hoog tewerkstellingstekort in Vlaanderen.

Deze werkgroep moet in de eerste plaats een reeks algemene maatregelen voorstellen die van toepassing zullen zijn in de drie bestaande ontwikkelingszones — Limburg, Kempen en Westhoek. Vervolgens moet de werkgroep voorstellen uitwerken die aanvullend en specifiek zijn voor bepaalde regio's, al of niet ontwikkelingszones.

Deze bijzondere VESOC-werkgroep was samengesteld uit vertegenwoordigers van alle Gemeenschapsministers en van de sociale gesprekspartners in Vlaanderen.

De werkgroep vergaderde 6 maal en legde een eindverslag neer met een reeks voorstellen voor de drie ontwikkelingszones. Dit eindverslag werd een eerste maal besproken op de plenaire VESOC-bijeenkomst van 14 maart. Op de VESOC-bijeenkomst van 26 maart jongstleden werd het overleg voortgezet en werd een consensus bereikt over de belangrijkste opties van het te voeren beleid. Na dit

Geens

overleg en op basis van dit overleg zal de Vlaamse Executieve een definitieve beslissing nemen over de voorstellen.

Na de goedkeuring van deze voorstellen zal de bijzondere VESOC-werkgroep eventuele bij komende en specifieke voorstellen uitwerken voor bepaalde regio's. Hierbij zal eerst aandacht besteed worden aan de specifieke problemen van de Provincie Limburg die aanleiding zouden kunnen geven tot specifieke maatregelen boven diegene vervat in de thans neergelegde voorstellen.

De samenstelling van de bijzondere VESOC-werkgroep zal worden aangepast in functie van de onderzochte regio. De werkgroep zal deze aanvullende voorstellen in een bij komend eindverslag aan VESOC opnemen.

De maatregelen waarover op het VESOC consensus werd bereikt zijn de volgende :

— nieuwe investeringsprojecten zullen gestimuleerd worden via onderzoek, prospectie in binnen- en buitenland, samenwerking industrie-onderzoek. De Vlaamse Regering zal tevens vóór de zomer een ronde-tafelconferentie houden met de holdings en investeringsmaatschappijen ;

— de steun aan investeringen zal verder selectief gebeuren, maar hoger zijn in ontwikkelingszones en meer afgestemd zijn op bijkomende tewerkstelling ;

— de diverse inspanningen inzake vorming en opleiding zullen geïntensifieerd worden bij prioriteit in de ontwikkelingszones ;

— daarnaast zullen een reeks tijdelijke opvangmaatregelen van langdurige werklozen uitgewerkt worden.

Al deze maatregelen worden nu verder geconcretiseerd en zullen bij de uitwerking van de begroting 1986 in budgettaire termen vertaald worden.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

De heer Dhoore heeft het woord.

De heer L. Dhoore : Mijnheer de Voor-

zitter, deze zaak is naar mijn mening zeer interessant. Bijgevolg zou ik aan de Minister willen vragen of het mogelijk is tijdens de komende weken in de Commissie voor Economie, Tewerkstelling en Energie een gesprek ter zake te voeren ?

Minister G. Geens : Dat is voor mij geen probleem. Ik ben steeds ter beschikking van de Commissie. De vergadering voorzien voor 22 april kan, naar mijn mening, indien de Voorzitter de werkzaamheden in die zin wil regelen, worden vervroegd.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De Voorzitter : Op verzoek van Minister Dewael die om 11 uur de Commissie voor Cultuur moet bijwonen, stel ik voor de aan hem gerichte vragen het eerst te behandelen.

Geen bezwaar ? **(Neen)**

Aldus is besloten.

VRAGEN (R.v.O. art. 66)

Vraag van mevrouw M. Van Puymbroeck tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over televisiereclame voor suikerprodukten

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van mevrouw Van Puymbroeck tot de heer Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over televisiereclame voor suikerprodukten.

Mevrouw Van Puymbroeck heeft het woord.

Mevrouw M. Van Puymbroeck (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, sinds geruime tijd verschijnen er op het scherm van de BRT-televisie een aantal reclamespots, onder meer verzorgd door de Dienst voor de Afzet van Land- en Tuinbouwprodukten.

De jongste tijd worden we regelmatig

opgezadeld met reclame voor suikerprodukten.

We kennen weliswaar de moeilijkheden die de suikerindustrie momenteel doormaakt, maar anderzijds is het naar wij meenden algemeen bekend dat een hoog suikerverbruik bijzonder nefaste gevolgen heeft voor de gezondheid, zoals het versnellen van het tandbederf, het bevorderen van de zwaarlijvigheid, om slechts de meest gekende op te noemen.

Dergelijke reclame gaat ook regelrecht in tegen de inspanningen van vele ouders en tegen de campagne die reeds jaren wordt gevoerd in de scholen om het suikerverbruik te verminderen, een campagne die langzamerhand vruchten begon af te werpen.

Mogen wij u vragen of het Staatssecretariaat van Volksgezondheid werd geraadpleegd over de aard van de reclame en over de invloed van deze reclame op de volksgezondheid ? Wie oefent er controle uit op de inhoud van dergelijke reclame ? Overweegt de Minister stappen te zetten om het uitzenden van deze en andere soortgelijke reclame aan banden te leggen omwille van het algemeen belang van de volksgezondheid ?

De Voorzitter : Minister Dewael heeft het woord.

Minister P. Dewael (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, de Vaste Commissie van de Raad van Beheer heeft zich geruime tijd beraden over de vraag om uitzending van een promotiespot voor suikerverbruik. De BRT bevindt zich inderdaad in een moeilijke positie.

De etherreclame is in België nog niet gereguleerd en dus heeft de omroep voor de uitzending van niet-commerciële reclame een houvast gezocht in de normen geldend in West-Europese landen waar etherreclame is ingeburgerd. Volgens die normen mag geen reclame worden gemaakt voor alcoholische dranken, tabak en farmaceutica. Suiker is niet in de lijst van de geweerde produkten opgenomen.

De Vaste Commissie van de Raad van Beheer heeft derhalve op 11 november 1985 de aanvraag tot uitzending van de suikerspot goedgekeurd. De spot kwam voor het eerst op het

Dewael

scherm op 28 november 1985, de laatste maal op 5 februari 1986. Hij werd 37 maal uitgezonden.

Van diverse zijden is de BRT met tegenstrijdige rapporten over de uitzending van de suikerspot bestookt, uitgaande zowel van particulieren als van organisaties. De enen toonden aan dat suiker schadelijk is voor de gezondheid, de anderen beweerden het tegendeel.

De omroep zelf is niet bevoegd om in het dispuut de knoop door te hakken. Alleen een duidelijke wetgeving ter zake kan definitief uitsluitsel bieden.

De controle op de inhoud van de promotiespot gebeurt, zoals dat het geval is met alle BRT-programma's, door de Administrateur-generaal onder het gezag van de Raad van Beheer en van de Vaste Commissie, dit ingevolge het koninklijk besluit van 18 maart 1981 houdende goedkeuring van de reglementen van beheer en procedure van de BRT.

Wat het eventueel stopzetten van dergelijke promotiespots betreft meen ik hier te moeten handelen in de zin van artikel 2, § 3 van het BRT-decreet van 28 december 1979, dat de verantwoordelijkheid inzake de uitzendingen bij de door deze Raad benoemde Raad van Beheer legt.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer A. De Beul tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de BRT-uitzending Beeldende Kunst in België 1986

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer De Beul tot de heer Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over de BRT-uitzending Beeldende Kunst in België 1986.

De heer De Beul heeft het woord.

De heer A. De Beul (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, tijdens het

ronde-tafelgesprek, dat op 16 maart jongstleden, onder de titel „Beeldende Kunst in België 1986” door de BRT werd uitgezonden, werd meer dan de helft van de tijd gesproken over „Belgische Kunst”, „Belgisch nationalisme”, de „Belgische regio”, enzovoort.

Niemand, ook de aanwezige Minister niet, vestigde de aandacht van het eminente gezelschap, waaronder talrijke buitenlandse cultuurdragers, erop dat er in België twee autonome Cultuurgemeenschappen bestaan, dat onze hedendaagse kunstenaars derhalve tot de ene of de andere Gemeenschap behoren en dat zoiets als „Belgische kunst” vandaag als een culturele vloek overkomt. Blijkbaar werd hier een kans gemist om een „neo-unitaristische conferentie” te ontluisteren en om tegenover buitenlanders onze Vlaamse culturele identiteit te manifesteren.

Wil de Minister mij dan ook zijn ongelukkig „mutisme” tijdens deze verkrampt overkomende uitzending verantwoorden ?

De Voorzitter : Minister Dewael heeft het woord.

Minister P. Dewael (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik wil het geachte lid meedelen dat ik op betreffend ronde-tafelgesprek als gast aanwezig was, naast talrijke andere personen uit de culturele sector, en niet geacht werd tussen te komen in het debat.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer A. De Beul tot de heer P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over het al dan niet verder betrekken van het Vlaams Centrum voor Volksontwikkeling bij een experimenteerplan basiseducatie

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer De Beul tot de heer Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur, over het al dan niet verder betrekken van het Vlaams Centrum voor Volksontwikkeling bij een experimenteerplan basiseducatie.

De heer de Beul heeft het woord.

De heer A. De Beul (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, sinds het voorjaar 198 werkt het Vlaams Centrum voor Volksontwikkeling in opdracht van uw voorganger, aan een „experimenteerplan basiseducatie”. Bepaalde tekenen wijzen erop dat u het VCVO deze opdracht gaat onttrekken, met de bedoeling ze te laten afhandelen als een project in het raam van het recente vijfde decreet.

Zulks zou tot gevolg hebben dat het op 22 à 25 miljoen frank geraamde „experimenteerplan basiseducatie” het projectenbudget van het vijfde decreet ongeveer voor de helft zou opsloppen, zodat er voor de talrijke op 15 maart jongstleden ingediende projecten bitter weinig middelen zullen overblijven, zeker wanneer men weet dat alleen reeds het project „alfabetisering Vlaanderen” 18 miljoen frank zal vergen. Wil de Minister mij dan ook mededelen of het „experimenteerplan basiseducatie” inderdaad aan het VCVO zal worden onttrokken ?

In bevestigend geval gelieve hij mij de redenen van deze transactie te willen toelichten.

De Voorzitter : Minister Dewael heeft het woord.

Minister P. Dewael (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik heb deze vraag naar de rol van het Vlaams Centrum voor Volksontwikkeling in het zogenaamd „experimenteerplan basiseducatie” reeds behandeld toen ik woensdag 26 februari jongstleden mijn beleidsvisie heb toegelicht in de bevoegde Commissie en in een, intussen verspreide, beleidsnota expliciet vastgelegd.

Ik kan mij dan ook beperken tot een letterlijke verwijzing naar pagina 15 en 16 van mijn beleidsverklaring, punt „5.4 Permanente Vorming”, waaruit ik citeer :

„Eveneens zal bijzondere aandacht worden geschonken aan de zogenaamde basiseducatie (...) Basiseducatie is echter zowel naar concept als naar methodiek een relatief nieuw gegeven. Inherent aan nieuwe werkdo-

Dewael

meinen dienen vele wegen nog gebaad, onderzocht, opgevuld. Veel moet nog worden ontworpen op het vlak van materiaal, methoden en deskundigheid. Het lopende „experiment-basiseducatie” zal dan ook worden voortgezet. Deze experimentele basiseducatie-projecten zullen in 1986 worden betoelaagd via het vijfde decreet. Het VCVO zal echter belast blijven met het begeleiden en ondersteunen, bijsturen en evalueren van het experiment basiseducatie.”

Ik wens ten slotte de aandacht van het geachte lid te vestigen op het feit dat ook in 1985 de vijf in het experiment betrokken projecten in wezen eveneens werden betoelaagd via het vijfde decreet. Omwille van het uitblijven van de uitvoeringsbesluiten werden immers 10,2 miljoen frank van de, voor het vijfde decreet voorziene, 50 miljoen frank alvast aangewend voor bedoelde experimentele projecten.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer H. Suykerbuyk tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de ontmoeting van de Voorzitter van de Vlaamse Executieve met het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Suykerbuyk tot de heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de ontmoeting van de Voorzitter van de Vlaamse Executieve met het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen.

De heer Suykerbuyk heeft het woord.

De heer H. Suykerbuyk (op de tribune) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, in de pers lasen wij dat tijdens de afgelopen maand, mijn vraag heeft enigszins aan actualiteitswaarde verloren, de Voor-

zitter van de Vlaamse Executieve een afvaardiging van het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen heeft ontvangen.

Wij lasen dat dergelijke ontmoetingen zullen gestructureerd worden, hetgeen positief is.

Overigens las ik dat beide partners het gesprek als zeer positief hebben ervaren.

Ik neem aan dat dit meer dan een beleefdheidsformule is en daarom wens ik te vernemen :

1. Welke toelichtingen door de Ministers zijn gegeven ?
2. Welke voorstellen door het Overlegcomité van Vlaamse Verenigingen zijn gedaan ?
3. Zijn er concrete afspraken gemaakt en welke initiatieven mag men van de Executieve, als gevolg van deze zeer belangrijke ontmoeting, verwachten ?

De Voorzitter : Minister Geens heeft het woord.

Minister G. Geens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, op 26 oktober 1985 keurde het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen op zijn Staten-Generaal een Vlaams urgentieprogramma goed, waarin de Vlaamse strijd- en cultuurverenigingen hun prioriteiten aanduiden inzake de verdere voltooiing van de staatshervorming.

Begin november 1985, nodigde ik het presidium van het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen uit om, met het oog op het Vlaams formatie-beraad, rekening te kunnen houden met de grote doelstellingen van de Staten-Generaal. Op het einde van het eerste onderhoud werd gezamenlijk overeengekomen dergelijke besprekingen voortaan geregeld te laten plaatsvinden en ze een gestructureerd karakter te geven.

Daarom werd op 3 maart 1986 een tweede ontmoeting belegd tussen de Voorzitter van de Vlaamse Regering en het presidium van het OVV. De agenda, die in gemeen overleg werd opgesteld, bevatte de volgende vijf gesprekspunten :

1. frequentie van het overleg ;
2. concrete modaliteiten inzake het bepalen van de agenda ;
3. voorstel betreffende de notulering van de besprekingen ;
4. algemene toelichting bij het Vlaams Regeerakkoord ;
5. bevoegdheidsverdeling tussen de nationale en de Vlaamse Regering.

Het ging om een belangrijke terreinverkenning, waarbij zowel duidelijkheid gecreëerd werd omtrent de praktische schikkingen van het toekomstig overleg als omtrent de basisdoelstellingen van de gesprekspartners.

Op basis van de bedenkingen van het OW-presidium bij het Vlaams Regeerakkoord van 14 januari 1986, lichtte ik de bedoeling van de nieuwe Vlaamse Regering toe om de autonomie en het imago van Vlaanderen verder uit te bouwen. De volgende gesprekselementen kwamen daarbij aan bod : het gelaat van Vlaanderen in de wereld, de communautarisering van het onderwijs en de regionalisering van het wetenschapsbeleid, de structuur en de werking van de SERV, de positie van de Vlamingen te Brussel en de ristornering van het Rijk- en Luistergeld naar de Vlaamse Gemeenschap.

Het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen stelde vragen over de herziening van het Gemeente- en Provinciefonds, de overheveling van de administraties en parastatalen naar de Vlaamse Gemeenschap, het Overlegcomité Regering-Executieven, de vertegenwoordiging van Vlaanderen in het buitenland en de bevoegdheidsverdeling tussen de nationale en de Vlaamse Regering.

De concrete afspraken die gemaakt werden zijn de volgende.

1. In principe wordt tweemaal per jaar overleg gepleegd. Op initiatief van beide gesprekspartners kan evenwel een bij komende vergadering worden belegd, indien de omstandigheden dit noodzakelijk maken.

2. Beide gesprekspartners kunnen gespreksonderwerpen op de agenda zetten. In principe wordt op alle gesprekspunten ingegaan die de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeen-

Geens

schap niet te buiten gaan.

3. Het secretariaat van het overleg wordt verzorgd door het Kabinet van de Voorzitter van de Vlaamse Regering.

In principe zal een volgende vergadering plaatsvinden in de maand juli 1986.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer J. Pepermans tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de samenstelling en de werking van de Adviescommissie voor Tewerkstellingsinstellingen voor Gewetensbezwaarden

de Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Pepermans tot de heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de samenstelling en de werking van de Adviescommissie voor Tewerkstellingsinstellingen voor Gewetensbezwaarden.

De heer Pepermans heeft het woord.

De heer J. Pepermans (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Voorzitter van de Vlaamse Executieve, geachte collega's, aangaande artikel 3 van het koninklijk besluit van 23 juli 1985 dat de samenstelling en bevoegdheid regelt van de Adviescommissie voor prioriteitsbepaling tot het aanwijzen tussen de verschillende types van tewerkstellingsinstellingen voor gewetensbezwaarden, werd vanuit gespecialiseerde organisaties rond burgerdienst een schrijven gericht aan de leden van de Vlaamse Executieve dat wees op de onderwaardering van de vertegenwoordiging van de Gewesten en Gemeenschappen in deze Commissie.

In uw antwoord aan deze organisaties stelt u dat deze zaak ter bespreking zal

worden gelegd op het Overlegcomité.

Gezien deze Commissie nu reeds tweemaal vergaderd heeft, zelfs zonder de Gemeenschappen uit te nodigen, dient dringend werk gemaakt te worden van dit overleg.

Welke stappen heeft de geachte Voorzitter dienaangaande reeds ondernomen ?

De Voorzitter : Minister Geens heeft het woord.

Minister G. Geens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, collega's, op 4 september 1985 stelde de Franse Gemeenschapsexecutieve een belangenconflictenprocedure in tegen het koninklijk besluit van 23 juli 1985 tot regeling van de aanwijzing van de gewetensbezwaarden. Deze aangelegenheid werd echter door het Overlegcomité Regering-Executieven op de vergadering van 1 oktober 1985 niet ten gronde besproken, wegens de afwezigheid van de Franstalige leden van het Overlegcomité.

Op de eerstvolgende vergadering van het Overlegcomité dd. 7 januari 1986 informeerde ik naar de stand van de procedure. Het secretariaat van het Overlegcomité werd dienaangaande met een onderzoek belast. In de daaropvolgende vergadering van 4 februari 1986 deelde de heer Eerste Minister mee dat uit dit onderzoek bleek dat het betwiste besluit door het verstrijken van de schorsingstermijn van 60 dagen automatisch van kracht was geworden.

Thans blijkt dat het Adviescomité, dat ermee belast is prioriteiten vast te leggen inzake de aanwijzing tussen verschillende types van instellingen, effectief geïnstalleerd werd. Dit Comité heeft tweemaal vergaderd, zonder dat de Vlaamse Gemeenschap hiervan kennis had en zonder enige vertegenwoordiging van de Gemeenschappen. Nochtans voorziet het besluit van 23 juli 1985 dat het Adviescomité vertegenwoordigers van elke Gemeenschap en elk Gewest uitnodigt om als deskundigen de werkzaamheden van het comité bij te wonen.

Ik heb dienaangaande onmiddellijk de Minister van Binnenlandse Zaken om uitleg verzocht. Zonodig zal ik

niet nalaten deze aangelegenheid opnieuw ter sprake te brengen in het Overlegcomité.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer A. De Beul tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de willekeurige selectie van artikelen in het Persoverzicht van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer A. De Beul tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, over de willekeurige selectie van artikelen in het Persoverzicht van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

De heer De Beul heeft het woord.

De heer A. De Beul (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Voorzitter van de Vlaamse Executieve, collega's, de Vlaamse Gemeenschap geeft een Persoverzicht uit. Uit een vergelijking van de persartikelen die in de Nederlandstalige kranten verschenen en de artikelen van het Persoverzicht blijkt dat heel wat artikelen, na selectie niet worden weerhouden in dit Persoverzicht.

Zo blijkt de selectie van de artikelen die betrekking hebben op de werking van de Vlaamse Raad, nogal willekeurig te gebeuren. Zo werden in de Persoverzicht verschillende artikelen over de openbare vergadering van de Vlaamse Raad van 13 maart 1986 niet weerhouden. Het is tevens opmerkelijk dat in dit Persoverzicht nooit artikelen worden opgenomen van bepaalde weekbladen. Graag vernam ik dan ook van de Minister wat volgt.

1. Welke criteria worden gebruikt voor de selectie van de artikelen van het Persoverzicht ?

2. Waarom worden artikelen geweerd

De Beul

die ofwel de Vlaamse Executieve op de korrel nemen ofwel betrekking hebben op het werk van oppositieleden van de Vlaamse Raad ? Of is het zo dat alleen artikelen die de Vlaamse Executieve welgevallig zijn mogen worden overgenomen ?

3. Waarom worden belangwekkende artikels en reportages uit bepaalde weekbladen en zelfs uit radio- en TV-magazines niet opgenomen in het Persoverzicht of in Informatief, wat bijvoorbeeld in Nederland bij vergelijkbare persoverzichten wel het geval is ?

De Voonitter : Minister Geens heeft het woord.

Minister G. Geens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het persoverzicht van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap is een initiatief van de Diensten van de Secretaris-generaal. Het overzicht omvat twee afzonderlijke publikaties, namelijk het eigenlijke „Persoverzicht”, dat sinds 1 maart 1984 dagelijks verschijnt en nu een oplage van 134 exemplaren heeft en „Informatief”, dat sinds 1 oktober 1984 verschijnt op het einde van elke werkweek en dat verspreid wordt op 108 exemplaren.

Van bij het begin was het persoverzicht bestemd voor de ambtenaren van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Beide publikaties worden verdeeld over de Administraties van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Op verzoek van de Diensten van de Vlaamse Raad worden ook twintig exemplaren van beide publikaties aan de Raad bezorgd.

Het „Persoverzicht” bevat drie onderdelen, met name :

- een algemeen hoofdstuk, waarin hoofdartikels uit diverse Belgische kranten opgenomen worden, naast informatie van meer algemene aard over de Vlaamse Gemeenschap ;
- een hoofdstuk over gewestelijke aangelegenheden en
- een hoofdstuk over gemeenschaps-

aangelegenheden.

Bij het samenstellen van deze laatste twee worden enkele inhoudelijke selectiecriteria in overweging genomen. Concreet betekent dit dat alle artikels die handelen over aangelegenheden die ingevolge de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen tot de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap behoren, verzameld worden.

„Informatief” bevat knipsels uit diverse weekbladen, evenals artikelenreeksen uit kranten. De filosofie achter de keuze is dezelfde als bij het „Persoverzicht”.

Algemeen kan ik het geachte lid nog mededelen dat er hoegenaamd geen instructies bestaan „om artikels te weren die ofwel de Vlaamse Executieve op de korrel nemen ofwel betrekking hebben op het werk van oppositieleden van de Vlaamse Raad”. Dit kan trouwens door de regelmatige lezers van het persoverzicht in de praktijk worden vastgesteld.

Uit een eerste evaluatie doorgevoerd eind '84, is gebleken dat het initiatief zeer op prijs wordt gesteld. Tot op heden heb ik op het „Persoverzicht”, noch op „Informatief” vanwege de ambtenaren enige kritiek opgevangen over de vorm of over de inhoud ervan.

Bij het selecteren van de hoofdartikels komen de opinies van alle politieke fracties die in de Vlaamse Raad vertegenwoordigd zijn aan bod. Wanneer in verschillende publicaties artikels over hetzelfde onderwerp verschijnen, wordt het meest volledige en uitvoerige verslag uitgekozen. Indien bij de behandeling van eenzelfde onderwerp in bepaalde artikels echter duidelijk verschillende klemtonen worden gelegd, dan wordt een representatieve selectie gemaakt.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

MOTIE van de heren Van den Bossche en De Batselier betreffende de be-

voegdheid van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie

Bespreking

De Voorzitter : Dames en heren, met toepassing van artikel 34 van het Reglement heeft de heer Van den Bossche bij motie van orde het woord gevraagd over de door de heren Van den Bossche en De Batselier ingediende motie betreffende de bevoegdheid van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie, die op de banken is rondgedeeld. De motie luidt als volgt :

„De Vlaamse Raad

1. Acteert dat op 27 maart 1984 de heer Jos Van Elewycck klacht neerlegde bij de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie betreffende de toewijzing door de Vlaamse Raad van de twaalfde zetel van de Raad van Beheer van de BRT.

2. Stelt vast dat de materie waarvoor klacht neergelegd werd, behoort tot de door de wet en het decreet van 16 juli 1973, waarbij de bescherming van de ideologische en filosofische strekkingen gewaarborgd wordt, behandelde materies ; ingevolge de bepalingen van de artikel 1 en meer bepaald 19 alinea 1.

3. Stelt dat de toewijzing van de zetels in genoemde Raad van Bestuur en de aanduiding van de personen die deel uitmaken van deze Raad van Bestuur geen daden zijn van decretale aard.

4. Zegt dat artikel 2 van genoemde wet en decreet derhalve van toepassing zijn op deze toewijzing en deze aanduiding, de opsomming in alinea 3 van dit artikel slechts ten exemplatieve titel zijnde, en op generlei wijze de tekst van alinea 1 van het artikel beperkend, waar dit stelt „de bepalingen van deze wet zijn toepasselijk op alle overheidsmaatregelen genomen inzake culturele aangelegenheden als bedoeld in artikel 2 van de wet van 1972 betreffende de bevoegdheid van de werking van de Cultuurraden...”.

5. Stelt daarenboven vast dat de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie krachtens artikel 24 slechts een adviserende bevoegdheid heeft.

6. Stelt vast dat het Reglement van Or-

In zijn vraag tot Minister G. Geens (CVP) drong de heer J. Pepermans (AGALEV) er bij de Voorzitter van de Executieve op aan werk te maken van het overleg betreffende de samenstelling van de Adviescommissie voor Tewerkstellingsinstellingen voor Gewe tensbezwaarden

de van de Raad geen delegatie geeft aan zijn Bureau voor wat betreft het zich uitspreken over de bevoegdheid van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie in deze.

7. Stelt derhalve dat voor een beroep tegen de toewijzing en de aanduiding van de zetels in de Raad van Bestuur van de BRT door de Vlaamse Raad de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie bevoegd is, conform artikel 21 alinea 1 van de Cultuurpactwetgeving."

Vooraf wil ik er u op wijzen dat het hier, conform de beslissing van het Bureau, om een uitzonderlijke regeling gaat en dat de spreektijd voor deze aangelegenheid beperkt is tot 15 minuten per fractie, met mogelijkheid tot eventuele repliek gedurende 5 à 10 minuten per fractie.

De bespreking is geopend.

De heer Van den Bossche heeft het woord.

De heer L. Van den Bossche (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijn-

heer de Minister, geachte collega's, aanleiding tot deze motie en het begin van de geschiedenis is de klacht van 27 maart 1984, neergelegd door de heer Jos Van Elewyck, betreffende de toewijzing door de Vlaamse Raad van de twaalfde zetel in de Raad van Bestuur van de BRT.

Ik wens in het kader van deze interventie niet door te gaan op de discussie of inhoudelijk de klacht van de heer Van Elewyck al dan niet gerechtvaardigd is. Ik zal evenmin de discussie aanvatten over wat sinds jaar en dag een zere teen is, namelijk de vertegenwoordigende organen die worden aangeduid door de wetgevende vergaderingen, de toepassing van het stelsel D'Hondt op het stelsel D'Hondt. Ik laat dat voor wat het is. Dat is een inhoudelijke discussie.

Waar het mij om gaat is de wijze waarop het Bureau van de Vlaamse Raad op een bepaald moment is opgetreden in verband met deze klacht. De klacht situeert zich zowel binnen het decreet als binnen de wet tot bescherming van ideologische en filosofische strekkingen. Met andere woorden, de klacht richt zich tot de Vaste Cultuurpactcommissie die, zowel bij wet als bij decreet, slechts van adviserende bevoegdheid getuigt.

Meer dan een adviserende bevoegdheid is het niet. Het systeem is zodanig dat de Commissie geïnstalleerd zijnde, gepoogd hebbende een verzoening te bereiken en daarin mislukt zijnde, de klacht ontvankelijk verklaard hebbende, een advies ten gronde verstrekt, namelijk de beslissing in kwestie is, naar onze mening, al dan niet in tegenstrijd met de letter en de geest van de wetgeving en van het decreet dat achteraf letterlijk de tekst van de wet heeft overgenomen.

Het is dan aan het politieke orgaan, het advies ontvangen hebbende, om opnieuw stelling te nemen. Met andere woorden, de fameuze Vaste Cultuurpactcommissie kan geen enkel politiek orgaan verplichten zijn beslissing te wijzigen. Wel is een dergelijk advies een politiek feit. En lokt het een nieuwe politieke discussie en stellingname uit.

De materie waarover het hier gaat is

duidelijk een materie die subject is van het Cultuurpact en aan de wetgeving. Daar hoeft ik u niet aan te herinneren. De BRT heeft de eer gekregen zelfs in een afzonderlijk artikel te worden behandeld, namelijk het artikel 19 waar klaar en duidelijk sprake is van de instituten van radio en TV. Zij moeten in de samenstelling van hun bestuurs- en beheersorganen de evenredige vertegenwoordiging van de politieke fracties in elke Cultuurraad in acht nemen. De bestuurs- en beheersorganen moeten worden bijgestaan en dies meer. Het eerste lid van artikel 19 is specifiek van toepassing op het geval dat ons hier bezighoudt. Er kan dus in elk geval geen discussie zijn over de betrokken materie. Wel kan er discussie ontstaan over de toepasselijkheid van artikel 2. Dat artikel omschrijft het veld waarbinnen de wet speelt en luidt :

„De bepalingen van deze wet zijn toepasselijk op alle overheidsmaatregelen genomen inzake culturele aangelegenheden als bedoeld in artikel 2 van de wet van 21 juli 1971 betreffende de bevoegdheid en de werking van de cultuurraden en eveneens inzake internationale samenwerking zoals bepaald in paragraaf 2, ten derde van artikel 59bis van de Grondwet.

Deze culturele aangelegenheden" — en er wordt reeds één veld uitgesloten — „omvatten niet die maatregelen die wezenlijk behoren tot het strafrecht, het sociaal recht, het belastingrecht en de economische reglementering."

Vervolgens is er de paragraaf waarover er discussie kan ontstaan : „Onder overheid dienen onder meer te worden verstaan..."

Sedert enkele maanden zijn bepaalde Kamerleden gespecialiseerd in discussies over wat „onder meer" betekent. Collega Denys en ikzelf hadden het genoegen deel uit te maken van de Bijzondere Commissie voor de Volmachten, die telkens opnieuw wordt geïnstalleerd, waar wij urenlange discussies „savoueerden" en waarbij ook de Eerste Minister als vaste spitspeler, alsmede de Raad van State, als doelmaan aanwezig waren.

Wij weten thans beiden dat „onder meer" een niet limitatieve opsom-

Van den Bossche

ming inluit, met andere woorden, een soort „bij voorbeeld” functie heeft en niet meer dan dat, Ter zake richt ik mij tot de CVP die daarin specialist is. Bijgevolg is het zó dat wat daarna volgt niet limitatief is.

Vermits een aantal van de Kamerleden licentiaat in de rechtsspecialiteit en meer bepaald in tekstuitlegging zijn, kunnen wij stellen dat wat op „onder meer” volgt met zekerheid slechts ten exemplatieve titel en niet ten limitatieve titel is.

Daarna volgt : „Dienen onder meer te worden verstaan : de uitvoerende macht, de provincieraden, de interprovinciale verenigingen, de gemeentelijke overheden, de overheden van de agglomeraties en federaties van gemeenten, de intercommunale verenigingen, de Nederlandstalige en Frans-talige Commissies voor de Cultuur van de Brusselse Agglomeraties en de openbare instellingen die onder deze overheden ressorteren”.

In deze opsomming wordt de Vlaamse Raad niet vermeld. Dat is duidelijk. Er wordt echter „onder meer” gesteld. Door het feit dat de Vlaamse Raad in deze opsomming niet wordt vermeld, kan men zeker niet afleiden, dat de beslissingen die de Vlaamse Raad zou nemen, alleszins niet onder deze wetgeving vallen.

Een tweede stap die wij moeten zetten is het nagaan welke de geest van de wetgeving is. De geest van de wetgeving bestaat erin te pogen iedere discriminatie te verhinderen, waar zij zich ook op het politieke echelon zou kunnen voordoen.

Waarschijnlijk heeft men er, zichzelf steeds heiligverklarend, bij de opsomming niet aan gedacht te vermelden dat men zelf, als eigen lichaam, zou kunnen zondigen tegen de eigen wetgeving.

Bij het naslaan van de verslagen, zowel van de Kamer, de Senaat als van de Vlaamse Raad, moet ik vaststellen dat zij geen enkel citaat bevatten waaruit blijkt dat ter zake geen discussie kan bestaan. Hoogstens is er de memorie van toelichting van het wets-

voorstel, getekend door de heren Blanckaert, De Croo, Defosset, Paris, Van Elewycq en Van Geyt.

Voor artikel 2 zegt de memorie van toelichting : „Dit artikel komt overeen met de punten 1 à 3 van het Cultuurpact. Deze drie bevatten een lijst van de overheidsinstanties, waarvan de akten aan de bij de wet ingestelde regeling zijn onderworpen. De in de tekst voorkomende woorden „onder meer” leggen de nadruk op het onvolledige van deze lijst.”

Daar moeten wij het dan mee stellen. Waarschijnlijk is dit te wijten aan het feit dat het voorstel het resultaat is van interne voorafgaandelijke discussies tussen de partijen. De verslagen van deze „informele commissie” zijn niet officieel ingediend en dus kan ik ze onmogelijk citeren.

In de geest van de wetgeving is het logisch dat, als men wil beschermen tegen discriminatie, dit natuurlijk ook geldt voor daden van de Vlaamse Raad. De aanwijzing van de kandidaten voor de Raad van Bestuur is geen decretale daad van de Vlaamse Raad. Zou de Vlaamse Raad de kandidaten bij decreet aanduiden, dan zou er geen discussie zijn. Men kan bij het laatste decreet afwijken van een vorig decreet. Impliciet is het dan duidelijk dat de Vlaamse Raad in die materie heeft willen afwijken van het vroeger decreet waarbij de bescherming van de ideologische en filosofische strekkingen werd gewaarborgd.

Dat is echter het geval niet. De aanduiding is geen decreet maar een gewone beslissing van de Vlaamse Raad. Er kan dus geen discussie zijn over het feit of een dergelijke beslissing onder de bestaande wetgeving valt op de bescherming van de ideologische en filosofische minderheden of niet. Ware dat niet het geval, komen wij in een zeer gekke situatie terecht want dit zou betekenen dat elk lager bestuur vanaf de Provincie problemen kan hebben met als enige uitzondering hierop de Vlaamse Raad. Deze kan geen problemen hebben, ook niet als hij geen wetgevende functie uitoefent. De Vlaamse Raad zou zichzelf sacro sancto verklaren en zich boven het decreet stellen. Dat kan hij niet.

De Vlaamse Raad heeft de macht om te kiezen : ofwel volgt hij voor een bepaalde materie het decreet niet en maakt dus een nieuw decreet, ofwel maakt hij geen gebruik van zijn wetgevende bevoegdheid. Deze keuze heeft natuurlijk een juridische betekenis. Geen nieuw decreet stemmen betekent dat de bestaande wetgeving moet nageleefd worden.

Ik herhaal : er kan in deze geen discussie zijn over het feit of de klacht betrekking heeft op materies van de Vaste Cultuurpactcommissie.

Wat is er gebeurd ? De Vaste Cultuurpactcommissie had zich bevoegd verklaard. Ze wordt geleid door een ambtenaar die vroeger aan politiek heeft gedaan en die altijd van bekwaamheid heeft getuigd. Hij heeft echter deze procedure slordig gevoerd, de opeenvolging door elkaar gegooid en laattijdig ontdekt dat men een verzoeningspoging had moeten doen. De verzoeningspoging werd pas gedaan nadat de klacht ontvankelijk was verklaard.

De heer J. Van Elewycq : . . . en nadat de klacht gegrond werd verklaard.

De heer L. Van den Bossche : Men diende alleen het advies te formuleren.

Toen is de heer De Broe echter een licht opgegaan en heeft hij zich herinnerd dat hij toch nog enige partijaanhankelijkheid heeft. Hij heeft dan zeer eigenaardige dingen gedaan. Allereerst heeft men snel een verzoeningsprocedure ingesteld die al veel vroeger had moeten plaatshebben. Ten tweede, merkwaardig genoeg schijnt dan een mobilisatie op gang te zijn gekomen want het Bureau van de Vlaamse Raad stelde plots dat de Vaste Cultuurpactcommissie onbevoegd is.

In deze zaak werd slechte toepassing van de procedure gemaakt, waarvoor de heer De Broe dient te worden berispt. Dit zal uiteraard niet gebeuren want hij behoort tot de „goede” familie.

Ten derde kwam er de ingreep van het Bureau maar dit Bureau heeft ter zake niet het recht zich uit te spreken. Het Reglement zegt duidelijk dat het Bureau verantwoordelijk is voor de toe-

Van den Bossche

wijzing aan de fracties van een aantal zetels in de Raad van Bestuur van de BRT. De fracties kunnen dan later een invuloefening doen door er namen op te plaatsen, binnen het canvas door het Bureau vastgelegd. Het Bureau heeft nooit enige bevoegdheid gekregen om te oordelen over de ontvankelijkheid van dergelijke zaken. Het Bureau is dus zijn bevoegdheid te buiten gegaan. Het had de bevoegdheid niet en kon ze ook niet impliciet verkrijgen. Men kan moeilijk beweren dat het Bureau impliciet, stilzwijgend, delegatie gekregen heeft van de Raad. Het Bureau is buiten zijn boekje gegaan.

Wel had men de Vlaamse Raad kunnen raadplegen, hem verzoekend zich uit te spreken over de ontvankelijkheid van die klacht. De Vlaamse Raad, als één van de partijen in de zaak hangend bij de Vaste Cultuurpactcommissie, zou dit hebben gekund; echter niet het Bureau.

In de discussie die zich vandaag voordoet en die de reden is waarom ik deze motie heb ingediend, gaat het erom dat de Vlaamse Raad duidelijk zou moeten stellen, ten eerste, dat de Vaste Cultuurpactcommissie bevoegd is en, ten tweede, dat het Bureau niet bevoegd is om zich uit te spreken over ontvankelijkheid of onontvankelijkheid. Wij vragen de Raad zich over deze stelling uit te spreken. Ik waarschuw de collega's dat het geen eenvoudige routinestelling is. Ik waarschuw vooral degenen die weten dat ze niet eeuwig als fractie deel zullen uitmaken van de meerderheid. Deze stelling staat boven en buiten de politieke meerderheidsconstellatie. Iedereen, zijn eigen sterkte kennend die de jongste jaren niet zo veel gewijzigd is, moet beseffen dat wij in de Vlaamse Raad geconfronteerd worden met een fractie die naar alle waarschijnlijkheid bij na eeuwig aan de macht zal zijn, en met een aantal andere fracties die elkaar afwisselen in de meerderheid. Deze laatste moeten beseffen dat zij om de beurt kunnen worden geminoriseerd en derhalve naar de rem moeten kunnen grijpen. Vandaar dat wij de motie die wij hebben neergelegd samen met collega De Batselier zo objectief mogelijk hebben opge-

steld, zo ontdaan mogelijk van enige discussie meerderheid tegen minderheid. Het gaat hier immers om twee principes. Ten eerste, het principe van de vraag hoever de bevoegdheid van het Bureau reikt. Dat wil zeggen hoever reikt de bevoegdheid door een meerderheid van de Raad gedelegeerd aan een meerderheid in dat Bureau?

Ten tweede, in hoever is het mogelijk om daden, die niet van decretale aard zijn, aan te vechten in de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie om daar tot een advies te komen en om daarna een debat ten gronde te kunnen voeren. Want dit is feitelijk geen debat ten gronde over de klacht van de heer Van Elewyck. Nadat de ontvankelijkheid en de gegrondheid of eventueel de ongegrondheid ervan is verklaard moet er een debat ten gronde in deze Vlaamse Raad worden gevoerd. Dit, omdat dan weer in het openbaar stelling zou kunnen worden genomen door een meerderheid ten overstaan van een door een minderheid geformuleerde klacht.

Dit was de filosofie die in de wetgeving en het decreet was vervat. Ik meen dat wij daaraan, onafhankelijk of het om een minderheid of een meerderheid gaat, trouw moeten blijven. **(Applaus bij de SP)**

De Voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, zich beroepend op artikel 34 van ons Reglement, brengt collega Van Elewyck via een motie van orde zijn klacht inzake de samenstelling van de Raad van Bestuur van de BRT hier ter sprake in de openbare vergadering van de Vlaamse Raad.

Alhoewel de meerderheidspartijen van hun meerderheidspositie zouden kunnen gebruik maken om dit voorstel van agendawijziging niet goed te keuren hebben we dit niet gedaan.

De heer L. Van den Bossche : Dat vind ik fair.

De heer A. Denys : Omdat naar ons gevoel het inderdaad goed zou zijn dat de Vlaamse Raad zich bezint en een duidelijke uitspraak geeft, ondermeer

inzake de bevoegdheid van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie ten overstaan van de Vlaamse Raad, de toepassing van de evenredige vertegenwoordiging bij de Raad van Bestuur van de BRT, en de bevoegdheid van de Voorzitter van onze Raad, om deze Raad naar buiten te vertegenwoordigen.

Wat nu de grond van de zaak betreft is het zo dat er voor de toepassing van het twaalfde mandaat een gelijkheid van quotiënten bestaat tussen de CVP en de SP.

De heer J. Van Elewyck : Bestond !

De heer A. Denys : Het Bureau van de Vlaamse Raad heeft beslist dat het mandaat bij toepassing van het stelsel D'Hondt de sterkste politieke fractie toekomt. Dit is in feite een toepassing van artikel 168 van het Kieswetboek dat zegt : „Wanneer een zetel met evenveel recht aan verscheidene lijsten toekomt, wordt hij toegekend aan de lijst met het hoogste stemcijfer en, bij gelijkheid van de stemcijfers, aan de lijst waarop de kandidaat voorkomt die onder de kandidaten wier verkiezing in het geding is, de meeste stemmen heeft verkregen of, subsidiair, die de oudste in jaren is”.

Dit artikel zegt dus duidelijk wat steeds door de Vlaamse Raad is vooropgesteld, namelijk voor de benoemingen in kwestie, is het toegepaste beginsel : een zetel die met evenveel recht aan verscheidene lijsten toekomt wordt toegekend aan de lijst met het hoogste stemcijfer.

Op klacht van de SP-fractie heeft de Algemene Vergadering van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie op 9 december 1985 beslist de klacht ontvankelijk en gegrond te verklaren, voor zover in korte tijdspanne geen verzoening tussen de partijen alsnog kon bereikt worden. De Vaste Nationale Cultuurpactcommissie heeft zich dus in toepassing van de Cultuurpactwetgeving bevoegd verklaard. Zij steunt haar beslissing op artikel 19 van de Cultuurpactwetgeving enerzijds dat luidt als volgt :

„De instituten voor radio en televisie moeten, in de samenstelling van hun bestuurs- en beheersorganen, de

Denys

evenredige vertegenwoordiging van de politieke fracties in elke Cultuurraad in acht nemen. De bestuurs- en beheersorganen moeten worden bijgestaan door een vaste adviescommissie waarin alle erkende verenigingen van gebruikers en alle ideologische en filosofische strekkingen vertegenwoordigd zijn. Die adviescommissie heeft recht op volledige informatie over de daden van de bestuurs- en beheersorganen". Anderzijds steunt de beslissing van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie op artikel 2 1 dat zegt :

„Een Vaste Nationale Cultuurpactcommissie wordt ingesteld die tot taak heeft de naleving van de bepalingen van het decreet te controleren. Ten dien einde ontvangt de commissie alle klachten tegen inbreuken op dit decreet, ingediend door elke partij die van de belangen doet blijken of die van oordeel is dat zij enig nadeel heeft geleden”.

De Vaste Nationale Cultuurpactcommissie oordeelt dat de toepassing van artikel 168 van het Kieswetboek, met name de toewijzing van het betwiste mandaat aan de sterkste groep — in casu de CVP — in strijd is met de geest van de Cultuurpactwet, die in essentie de bescherming van de minderheden beoogt. Dit oordeel wordt nog versterkt daar de leden van de Raad van Bestuur van de BRT werden gekozen via een getrapte verkiezing omdat bij de zetelverdeling in de Vlaamse Raad zelf reeds een eerste maal het stelsel D'Hondt werd toegepast. Naar onze mening zou men evenwel de klacht van de SP-fractie onontvankelijk kunnen verklaren in toepassing van artikel 2 van de Cultuurpactwetgeving. Dit artikel bepaalt immers dat de bepalingen van dit decreet toepasselijk zijn op alle overheidsmaatregelen genomen inzake de culturele aangelegenheden, zoals bedoeld in artikel 2 van de wet van 21 juni 1971 betreffende de bevoegdheid en de werking van de Cultuurraden, evenals inzake de internationale samenwerking, zoals bepaald in paragraaf 2, 3°, van artikel 59bis van de Grondwet. Onder overheid dienen volgens artikel 2 ondermeer te worden verstaan de uitvoe-

rende macht, de provincieoverheden, de interprovinciale verenigingen, de gemeenteoverheden, de overheden van de agglomeraties en federaties van gemeenten, de intercommunale verenigingen, de Nederlandstalige en Franstalige Commissies voor de Cultuur van de Brusselse Agglomeratie en de openbare instellingen die onder deze overheden ressorteren. Ondanks een ruime interpretatie, is er geen enkele keer sprake van de wetgevende of decreterende macht. Dit artikel is een duidelijke bevestiging van de grondwettelijke scheiding der machten.

De heer L. Van den Bossche : Dat gebruik ik als argument bij elk koninklijk besluit dat in uitvoering van de volmachten zal worden genomen.

De heer A. Denys : U kunt toch onmogelijk beweren dat de wetgevende macht zichzelf over het hoofd zou hebben gezien als zij een opsomming geeft van al de andere organen die onder artikel 2 vallen.

Feit is dat wij zijn overgegaan van de leer van de machtenscheiding — de oorspronkelijke trias politica van Montesquieu — naar een beginsel van parlementaire soevereiniteit. De Vlaamse Raad is thans een volwaardig Parlement zij het dan dat zijn bevoegdheid niet onbeperkt is. De Vlaamse Raad vervult immers de wezenlijke opdrachten van een parlement : de Vlaamse Raad heeft een vertegenwoordigende opdracht. De Vlaamse Raad is een waarachtige vertegenwoordiging van de Vlaamse Gemeenschap, aangezien hij de afgevaardigden uit het Nederlandse taalgebied en tevens de gekozenen van de Vlaamse Brusselaars omvat. Ook inzake regeringsvorming heeft de Vlaamse Raad een superieure taak.

Op dit gebied is de Vlaamse Raad zelfs superieur aan de Belgische Kamers, aangezien de verkiezing en de beëdiging van de Ministers in de volksvertegenwoordigende vergadering geschieden ;

De Vlaamse Raad heeft ook een controle-opdracht. Ook deze rol vervult de Vlaamse Raad, namelijk door middel van de specifieke controleprocedures en tijdens de begrotingsdebatten ;

De Vlaamse Raad oefent op onafhankelijke wijze zijn wetgevende macht uit : zelfs de bekrachtiging en de afkondiging van de decreten is het werk van gekozenen.

Ten slotte is de Vlaamse Raad als beaardslagende vergadering van de Vlaamse volksgemeenschap het klankbord van wat leeft onder de Vlaamse bevolking.

Volgens onze fractie is bijgevolg artikel 2 van de Cultuurpactwetgeving duidelijk. Zij erkent de soevereine bevoegdheid van ons parlement wat trouwens uitdrukkelijk is bepaald in de artikelen 25 en 46 van de Grondwet. Het artikel 25 van de Grondwet bepaalt dat „alle machten uitgaan van de natie. Zij worden uitgeoefend op de wijze bij de Grondwet bepaald”. De democratie is in België gegrondvest op de soevereiniteit van de natie, vertegenwoordigd door het Parlement. Vandaar dat het Parlement juridisch met het opperste gezag is bekleed in ons parlementaire stelsel. De uitoefening van de parlementaire soevereiniteit is enkel onderworpen aan de Grondwet zelf. Artikel 28 van de Grondwet verleent uitsluitend aan de wetgever de bevoegdheid om de wetten, inclusief de fundamentele wet, een authentieke uitlegging te geven. Deze bevoorrechte positie verklaart het juridisch overwicht van de wetgevende macht op de uitvoerende en rechterlijke macht. Dit standpunt wordt tevens gehuldigd door professor Senelle in zijn boek „Commentaar op de Belgische Grondwet”. Mast schrijft hierover in het „Overzicht van het Belgische Grondwettelijk Recht”, pagina 93, „Onder de geconstitueerde organen blijft de wetgevende macht een bron van bevoegdheid en zij heeft het gezag van het laatste woord”.

Artikel 46 van de Grondwet zegt : „Elke Kamer bepaalt, in haar reglement, de wijze waarop zij haar bevoegdheden uitoefent”. Dit artikel bevestigt de volstrekte autonomie van beide Kamers, die dus ieder het recht bezitten hun eigen reglement zelf op te stellen zonder enige bemoeiing van buiten, noch van de andere Kamer, noch van de uitvoerende macht, noch van enig rechtscollege. Iedere Kamer moet daarbij uiteraard het grondwettelijk voorschrift naleven, waarvan de

Denys

interpretatie bij haar berust.

Professor Senelle schrijft in zijn geciteerd werk : „De reglementen van Kamer en Senaat zijn dus geen gewone huishoudelijke reglementen ; het zijn echte bronnen van Staatsrecht”.

Een volgende vraag die we ons kunnen stellen is, wat het Reglement van Orde van de Vlaamse Raad bepaalt inzake de evenredige vertegenwoordiging en de bevoegdheden ter zake van de Voorzitter en het Bureau ?

Artikel 14 van het Reglement van Orde bepaalt dat : „Alle door de Raad te verrichten benoemingen en voordrachten geschieden overeenkomstig de evenredige vertegenwoordiging van de fracties. Het Bureau bepaalt voor elk geval afzonderlijk het aantal plaatsen dat aan iedere fractie toekomt en waarbuiten geen kandidaten mogen worden voorgedragen”.

Bijgevolg heeft het Bureau beslist dat de evenredige vertegenwoordiging voor de toekenning van mandaten zou worden berekend met toepassing van het systeem-D'Hondt. Vermits dit systeem, bij gelijke quotiënten, de toekenning voorziet van het desbetreffend mandaat aan de grootste partij, komt deze zetel in de huidige situatie, toe aan de CVP. En vermits het Reglement van Orde goedgekeurd is door de Raad, is hiertegen geen enkel verhaal mogelijk. Vandaar dat de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie onbevoegd is om ter zake als scheidsrechter op te treden. Conform het Reglement van Orde van de Vlaamse Raad is het Bureau integraal en uitsluitend ter zake bevoegd. Conform artikel 8 van het Reglement van Orde is het de Voorzitter die :

1. het Reglement doet naleven ;
2. de Raad vertegenwoordigt naar buiten.

Bijgevolg kunnen we besluiten dat de Voorzitter, als behoeder van het Reglement, niet alleen krachtens de Raad maar ook krachtens artikel 46 van de Grondwet, de volheid van bevoegdheid heeft inzake de correcte en interpretatieve toepassing ervan. Dit betekent concreet dat hij de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie ge-

woon als onbevoegd in deze aangelegenheid kan beschouwen. Daar op basis van het geciteerde artikel 2 van de Cultuurwetgeving de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie als administratief rechterlijke adviescommissie bevoegd is over daden van alle administratieve overheden, moet de klacht van collega Van Elewycq onontvankelijk worden verklaard. De Vaste Nationale Cultuurpactcommissie heeft immers geen bevoegdheid over beslissingen van de wetgevende macht, in casu de Vlaamse Raad.

Ter bekrachtiging van deze stelling wil ik verwijzen naar de verschillende arresten van de Raad van State inzake handelingen van de wetgevende macht. De Raad van State verklaarde zich met name onbevoegd omdat een personeelsbenoeming door het Bureau van de Kamer niet als een administratieve handeling kan worden beschouwd. Ook de recente uitspraak van een Brusselse rechtbank van eerste aanleg inzake de beslissing van de Waalse Gewestraad over senator Van Overstraeten is ter zake pertinent. De rechtbank verklaarde zich onbevoegd op basis van de scheiding der machten, zoals bepaald in de artikel 26 tot 31 van onze Grondwet. Hieruit blijkt duidelijk het constitutioneel element waarbij de Vlaamse Raad het hoogste wetgevend orgaan is. Dit is de wil van de Grondwet. In België bestaat er immers geen Grondwettelijk Hof dat trouwens alleen over de grondwettigheid van de wetten zou mogen oordelen.

Er bestaat wel een Arbitragehof, maar dit oordeelt alleen over bevoegdheidsconflicten. Dat de wetgever zichzelf autonoom controleert, wordt ook aangetoond door het onderzoek van de geloofsbriefven, zie het geval van Overstraeten, er bestaat geen beroepsinstantie ter zake.

Wanneer de heren Van Elewycq en Van den Bossche beweren dat de aanwijzing van de leden van de Raad van Beheer van de BRT, ik citeer :

„geen akte is van de wetgevende macht, want hiervoor is naast het parlement — respectievelijk de Raden — de Koning — respectievelijk de Executieve nodig. De Koning noch de Executieve trad op, dus is het geen ak-

te van de wetgevende macht”, einde citaat.

Ik zou deze redenering willen om-draaien en stellen dat het evenmin een daad van de uitvoerende macht is, want noch de Koning, noch de Executieve waren erbij betrokken. De Raad van State stelde trouwens in enkele arresten dat het Bureau van de Kamer of de Senaat geen administratieve overheid is. De Kamer of Senaat of de Raden zijn het dan uiteraard evenmin. Ik sprak reeds over artikel 2 van de Cultuurpactwet. In dit artikel staat een zinsnede „onder meer” om de overheden aan te duiden die onder het Cultuurpact vallen. De wetgever noch de decreetgever staan hierbij vermeld. Volgens de heer Van Elewycq valt de wetgever onder de terminologie „onder meer”. Bijgevolg stel ik mij de vraag of het is vol te houden dat de wetgever zichzelf beschouwt als een bijkomstige overheid, te vernoemen onder het begrip „onder meer” ? Of heeft men expliciet de „wetgevende macht” willen uitsluiten, maar toch de mogelijkheid opgehouden voor andere mogelijke lagere of nieuwe overheden ? Ik meen dat dit de interpretatie is die wij aan het begrip „onder meer” moeten geven.

De heer J. Van Elewycq : Mijnheer Denys, vooraleer verwarring ontstaat, zou ik u even willen onderbreken. Ik herhaal wat collega Van den Bossche daarstraks heeft gezegd en waarvoor u mij citeert. Het is niet de Vlaamse Raad als wetgever die wij bij „onder meer” beschouwen. Het is wel de Vlaamse Raad, in uitvoering van een door de Vlaamse Raad zelf gestemd decreet die wordt bedoeld : dit is natuurlijk een belangrijk onderscheid.

De heer A. Denys : Het is toch duidelijk dat de wetgever zichzelf hier niet zou hebben vergeten, door onder meer zichzelf te laten opnemen in het woordje „onder meer”, als hij . . .

De heer L. Van den Bossche : U moet het niet in de schoenen schuiven van wat na „onder meer” volgt. De leuke moppen hier te komen zeggen dat wat achter „onder meer” staat belangrijk is en binnen twee maanden in de Kamer te komen uitleggen dat wat na „onder meer” staat onbelangrijk is, deze moppen gaan bij mij niet meer

Van den Bossche

op.

De heer A. Denys : Mijnheer de Voorzitter, ik hou mij bij de discussie van vandaag. Mij kan niemand dwingen te zeggen dat de wetgever zichzelf zou hebben uitgesloten. Ik meen dat de betekenis van het woord „onder meer” is, dat het een opening heeft willen laten voor eventueel mogelijke latere of nieuwe overheden die tot stand zouden kunnen komen.

Mijnheer de Voorzitter, dit debat is voor ons veel belangrijker dan een eenvoudige discussie aangaande de toepassing van een systeem om kandidaten of vertegenwoordigers aan te duiden.

Trouwens de verdelingsberekening voor de Raad van Bestuur van de BRT, waarbij de twaalf mandaten verdeeld werden onder 5 CVP-, 3 PW-, 2 SP- en 2 VU-mandaten, werd door het Bureau van de Vlaamse Raad vastgesteld op datum van 12 januari 1982 en toen ook door de SP-fractie aanvaard.

Volgens mij is dit volledig begrijpelijk, daar deze berekeningswijze voldoet aan twee bekommernissen, die zowel in het vroegere en recente verleden steeds door de PW en ook door de SP werden beklemtoond, namelijk :

1. dat geen enkele partij, die niet over de volstreekte meerderheid beschikt in de Raad, via een getrapte verkiezing deze meerderheid zou verkrijgen ;
2. dat geen enkele erkende fractie door het systeem van de getrapte verkiezingen niet zou vertegenwoordigd zijn. Dat is ook hier niet het geval, want iedere erkende fractie heeft tenminste 2 mandaten verkregen. Ook in dit geval heeft de grootste fractie niet de meerderheid behaald.

De PW heeft deze twee prioritaire bekommernissen vroeger reeds verwoord in een voorstel van decreet van de heer Poma. Collega Van Elewyck heeft dit standpunt namens de SP eveneens diverse keren verwoord. Welnu, het is duidelijk dat bij de verdeling aan die twee bekommernissen werd voldaan. Daarom gaan wij niet akkoord met het voorstel van motie

van orde van de SP. Wij geloven dat zij vooral is gebaseerd op opportunistische redenen omdat de SP vandaag deel uitmaakt van de oppositie terwijl zij destijds, deel uitmakend van de meerderheid, de mening was toegedaan dat wanneer voldaan werd aan die twee prioriteiten, voor haar de toepassing van de Cultuurpactwet geregeld was. **(Applaus bij de meerderheid)**

De Voorzitter : De heer De Beul heeft het woord.

De heer A. De Beul (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, dames en heren collega's, in een eerste luik wens ik zeer kort onze stellingname tegenover de concrete ordemotie van de heren Van den Bossche en De Batselier te vertolken.

Bij de benoeming van de leden van de Raad van Bestuur van de BRT treedt de Vlaamse Raad niet op als soeverein normerend Parlement, maar als uitvoerder van een door artikel 6, paragraaf 2 van het BRT-decreet van 28 december 1979 opgelegde taak, namelijk in te staan voor de toewijzing en de aanduiding van de twaalf zetels in de Raad van Bestuur van de BRT. Bij het uitvoeren van deze taak neemt de Vlaamse Raad een overheidsmaatregel, zoals bedoeld in de eerste alinea van artikel 2 van het Cultuurpactdecreet, maatregel waarop dus de bepalingen van het Cultuurpactdecreet van toepassing zijn. Het feit dat de Vlaamse Raad bij de niet-limitatieve opsomming van de betrokken overheden in de derde alinea van artikel 2 niet vermeld staat, doet aan deze vaststelling zeker geen afbreuk, precies omdat deze opsomming niet uitputtend is.

De Vlaamse Raad moet bij het uitvoeren van voormelde taak ook rekening houden met de bepaling vastgelegd in de eerste alinea van artikel 19 van het Cultuurpactdecreet dat luidt als volgt : „De instituten voor radio en televisie moeten in de samenstelling van hun bestuurs- en beheersorganen de evenredige vertegenwoordiging van de politieke fracties in elke Cultuurraad — lees : in de Vlaamse Raad — in acht nemen.”

Wanneer de Vlaamse Raad bij het toekennen van de mandaten in de Raad van Bestuur van de BRT voormelde

bepaling van artikel 19 van het Cultuurpactdecreet, de toepassing van de regel van de evenredige vertegenwoordiging dus, niet correct toepast, kan de benadeelde partij zich terecht wenden tot de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie, die krachtens artikel 21 van het Cultuurpactdecreet de taak heeft de naleving van de bepalingen van het Cultuurpactdecreet te controleren. Wij stellen dus dat de benoeming van de leden van de Raad van Bestuur van de BRT, een van de Vlaamse Raad uitgaande overheidsmaatregel is, die eventueel terecht kan worden aangevochten bij de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie, die ter zake duidelijk bevoegd is.

In een tweede en derde luik, wens ik de opwerpingen van een aantal collega's, die het met onze stelling niet eens zijn, te weerleggen.

De collega's die zich beroepen op de soevereine bevoegdheid van de Vlaamse Raad om de bemoeiing van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie af te wijzen, doen dit mijns inziens ten onrechte.

De verwijzing ter zake naar de Grondwet en meer in het bijzonder naar de artikelen 25 en 46 ervan, zijn ons inziens misleidend.

Artikel 25 luidt : „Alle machten gaan uit van de Natie. Zij worden uitgeoefend op de wijze bij de Grondwet bepaald.”

De Vlaamse Raad vertegenwoordigt als wetgever de soevereiniteit van de Vlaamse Natie, maar niet wanneer hij optreedt als uitvoerder van een door de wet of decreet opgelegde bestuurs-taak, wanneer hij optreedt als bouwheer, als gebruiker, als inrichtende macht, enzovoort.

Ik waarschuw voor de stelling die men hier hanteert. Indien de stelling van de meerderheid hier zou worden gevolgd, dan impliceert dit dat de Vlaamse Raad met zijn soevereiniteit ook soeverein boven de wet staat. Wanneer de Raad optreedt als bestuursorgaan en een beslissing neemt, zou die nergens kunnen worden aangevochten.

Ik zal u hiervan een kras voorbeeld ge-

De Beul

ven. Wanneer wij morgen, met de Raad in zijn geheel of via het Bureau, zeggen dat ons personeel het hele jaar 18 of 19 uur per dag zal werken, dan is daar volgens uw stelling nergens verhaal tegen. U dient goed op te letten waar u met uw stelling naartoe gaat.

Ten tweede, artikel 46 van de Grondwet zegt : „Elke Kamer bepaalt, in haar reglement, de wijze waarop zij haar bevoegdheden uitoefent”. Dit artikel bevestigt inderdaad de volstrekte autonomie van de Vlaamse Raad om zijn eigen Reglement zonder enige bemoeiing op te stellen en toe te passen.

Bij mijn weten wordt de tekst van ons Reglement van Orde niet aangevochten voor de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie.

Wat wel wordt aangevochten is het berekenen van de evenredige vertegenwoordiging met toepassing van het systeem D'Hondt, zonder hierbij specifiek rekening te houden met de filosofie van het Cultuurpact, dat ervan uitgaat dat bij gelijke quotiënten de zetel wordt toegewezen aan de zwakste partij, precies om de ideologische en filosofische minderheden te beschermen. Dit is in tegenstelling tot het klassieke stelsel D'Hondt dat bij verkiezingen er naar streeft steeds de sterkste partij te bevoordelen om versnippering van politieke macht tegen te gaan.

Deze filosofie van het Cultuurpactdecreet komt trouwens duidelijk tot uiting, zelfs met bijvoeging van een modeltoepassing ter zake van het stelsel D'Hondt ; in de „Handleiding voor de gemeentelijke raden voor cultuur en culturele vrijetijdsbesteding” destijds, in 1975, in tempore non suspecto verspreid door de toenmalige Minister van Nederlandse Cultuur en Vlaamse Aangelegenheden, mevrouw Rika De Backer-Van Ocken.

De klacht nopens dewelke de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie zich heeft bevoegd verklaard, is dus geen betwisting over het Reglement van de Vlaamse Raad, maar wel een toetsing om na te gaan of de getroffen overheids- of bestuursbeslissing van de Vlaamse Raad conform is met het

Cultuurpact. Zulks tast de goed begrepen souvereiniteit van de Vlaamse Raad niet aan.

Een andere opwerping die naar voren werd gebracht is de scheiding der machten.

De collega's die zouden verwijzen naar de publiekrechtelijke theorie van de scheiding der machten, om de bemoeiing van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie af te wijzen, bevelen wij toch ten zeerste de lectuur aan van het klassieke werk van Pierre Wigny : „Droit constitutionnel. Principes et droit positif” uitgegeven te Brussel in 1952. Wij verwijzen naar de bladzijden 145 tot 151 in het eerste deel.

Wat de heer Wigny stelt komt in telegramstijl neer op het volgende.

— „Scheiding der machten” is een onjuiste uitdrukking. — Montesquieu wilde in werkelijkheid een „samenwerking, collaboration, der machten.”

— In een moderne staat beschikken de verschillende soevereine machten slechts over een relatieve onafhankelijkheid in hun bestaan en in hun werking.

— Door samenwerking moeten deze machten tegen hun eigen ontsporingen of uitspattingen worden beschermd.

— Ten slotte, „Het Recht” — wat een slechte vertaling is van „l'empire du droit” — beheerst alle organen, alle machten, en wordt gecontroleerd door de rechterlijke macht.

Kortom, Pierre Wigny pleit voor een samenwerking van de machten en voor een minieme onderlinge controle om misbruiken te vermijden.

Ook al zijn er andere eminente rechtsgeleerden, onder meer de professoren Senelle en Mast en wellicht ook Bütgenbach, die meer de nadruk leggen op de strikte scheiding der machten, toch meen ik dat wij, leden van de Vlaamse Raad, er alle belang bij hebben eerder over de stelling van de heer Wigny te opteren, omdat het hoe dan ook wenselijk is dat een betwisting nopens de correcte toepassing van het Cultuurpact zou kunnen wor-

den gearbitreerd door een derde instantie, een administratieve overheid, volgens de uitspraak van de Raad van State niet ondergeschikt aan de uitvoerende macht, in casu de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie.

Om te besluiten wil ik er toch voor pleiten dat de discussie die wij thans houden er minstens zou toe leiden dat wij artikel 14 van ons Reglement — zeker wat de toepassing ervan op culturele materies betreft — bij de aan gang zijnde herziening van het Reglement zouden aanpassen derwijze dat een verfijnde en meer adequate regeling van het begrip „evenredige verdeling” ons in de toekomst narigheden als deze zou kunnen besparen.

Ik wil mij op dit ogenblik nog niet uitspreken over de stelling vervat in de motie van collega's Van den Bossche en De Batselier inzake de houding van het Bureau of de Voorzitter. Ik meen dat men daar slechts kan over oordelen indien men heeft beslist over de kern van de betwisting die voorligt.

Hoe dan ook, in de geest van wat ik heb uiteengezet zullen wij de door de heren Van den Bossche en De Batselier ingediende motie goedstemmen.

De Voorzitter : De heer Verhaegen heeft het woord.

De heer G. Verhaegen (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik verontschuldigd mij omdat ik een beetje te laat was maar ik heb bij mijn collega's geïnformeerd naar wat de stelling was van de heer Van den Bossche, zodat ik het geheel van de discussie zeker heb kunnen volgen.

Ik situeer mijn uiteenzetting rond een paar vragen.

Ten eerste, heeft het Bureau een geldige, rechtmatige beslissing genomen ?

Ten tweede, is het artikel 168 van het stelsel D'Hondt in de huidige context verdedigbaar ?

Ten derde, wat is onze houding ten opzichte van de Cultuurpactcommissie ?

In verband met de eerste vraag moe-

Verhaegen

ten wij een onderscheid maken tussen wat nu bestaat, en dus vragen of wij een geldige beslissing hebben genomen rekening houdend met de huidige situatie. Verder kunnen wij vragen wat het antwoord is op de suggestie die collega De Beul op het einde van zijn uiteenzetting heeft gedaan. Ik maak een duidelijk onderscheid tussen die twee punten.

Op de vraag of het Bureau een geldige, rechtmatige beslissing heeft genomen antwoord ik positief. Het Bureau was bevoegd om een aantal mandaten tussen de fracties te verdelen.

Ik verwijs naar artikel 14, naar het Reglement van Orde van onze Raad.

Tijdens de openbare vergadering van 26 januari 1982 werd de voorgestelde verdeling aangenomen door de vier grote fracties. Alleen de collega's van Agalev hebben zich toen onthouden, maar om een andere reden. Dit betekent een impliciet akkoord met de verdeling destijds door het Bureau gedaan.

Vervolgens kom ik op meer betwist terrein.

Is in de Vlaamse Raad de verdeling gebeurd volgens het stelsel D'Hondt, en is dit stelsel in het courant gebruik, volgens de traditie van de Vlaamse Raad, een aanvaarde regel ?

Ook dit wordt niet betwist, en alle collega's hebben zich neergelegd bij het gebruik van het stelsel D'Hondt, zij het niet met het systeem Imperiali dat later is gekomen.

U ziet dat ik de discussie tot zijn werkelijke proporties probeer te herleiden. Het gaat er meer specifiek om of bij toepassing van het stelsel D'Hondt artikel 168 moet worden toegepast, of het goed is of niet.

Bij de huidige stand van zaken maakt dit artikel 68 nog steeds integraal deel uit van het stelsel D'Hondt. Ook de brochure van professor D'Hondt zelf, van 1885, „Exposé du système pratique de la représentation proportionnelle” maakt daar melding van. Het is natuurlijk boeiend al die oude stukken te bekijken en dan vast te stellen

dat er geen regel Nederlands in staat. Zo was de tijdsgeest.

Professor D'Hondt bepaalde zeer duidelijk dat bij gelijke kiesdeler voorrang wordt gegeven aan de grootste partij. Dit is een duidelijke stellingname die uitvoerig werd gecommentarieerd. Ik ga daar niet verder op in.

Ik wijs er op dat het artikel 168 wordt gebruikt bij de gemeentekieswet, dat het ook geldt voor parlementsverkiezingen, en dat de wetgever er in een aantal gevallen uitdrukkelijk heeft naar verwezen. Dit geldt voor de samenstelling van de Vlaamse Executieve, verkiezing door de Senaat van gecoöpteerde senatoren, Agglomeratie- en Federatieraden, College van de Brusselse Agglomeratie.

Toen ons Reglement werd opgesteld, werd naar aanleiding van de bespreking van het amendement Verleysen gevraagd of dat artikel 68 uitdrukkelijk in dat Reglement moest worden ingeschreven. Toen werd unaniem geantwoord dat het impliciet zo werd verstaan, en dat het amendement overbodig was.

De heer P. Tant : Het gaat daar ook over getrapte verkiezingen.

De heer L. Van den Bossche : Daar gaat het juist om, mijnheer Tant.

De heer G. Verhaegen : Daar is geen discussie over.

Bijgevolg meen ik dat Voorzitter Pedeterecht van mening is geweest, in zijn brief aan de fracties van 18 februari, dat artikel 168 zou worden toegepast, en men was het er over eens.

Nu komt mijn praktische vraag. Heeft het Bureau dat op basis van het toenmalige en het huidige Reglement het artikel 168 geldig heeft toegepast een discriminatie doen ontstaan ? Die zaak hebben wij duidelijk gesteld bij de verdeling van de mandaten.

De heer L. Van den Bossche : Dat zou een discussie kunnen zijn bij de bespreking van de resultaten en van wat er in de Nationale Cultuurpactcommissie is gezegd.

Ik beperk mij vandaag, ook in de ingediende motie, tot de discussie omtrent

de houding aangenomen door het Bureau met de vraag of het Bureau dat kan, en tot de ontvankelijkheidsvraag.

Ik heb dus geen enkel probleem met uw redenering. Dat is uiteindelijk alleen maar de toepassing van het systeem D'Hondt.

De heer G. Verhaegen : Na het aanhoren van de verschillende uiteenzettingen van onze collega's had ik de indruk dat het probleem hier vandaag eigenlijk ruimer werd behandeld dan het oorspronkelijk was gesteld. U hebt u in uw uiteenzetting strikt beperkt tot de tekst van de motie. Ik kon hier niet tijdig zijn maar ik heb mij inzake uw uiteenzetting bij mijn collega's bevraagd.

Volgens mij is er dus geen discriminatie geweest. Er zijn trouwens twee grote bekommernissen die men in het algemeen kan hebben. Bij getrapte verkiezingen is er één stelling die de meerderheid heeft behaald. Een tweede bekommernis die men kan hebben is of iedereen wel vertegenwoordigd is ?

Sta mij toe, mijnheer Van Elewyck, de zaken even om te draaien. De CVP zou dan voor de toen 65 leden 4 zetels hebben behaald en de SP 3 zetels voor de 39 leden. Ik meen dus, ik vermoed dat niemand daartegen bezwaren zal hebben, dat er geen sprake is van discriminatie.

De cruciale vraag die hier naar voren wordt gebracht is of het artikel 168 door de cultuurpactwetgever in vraag wordt gesteld of niet. Ik meen dat dit niet zo is. De cultuurpactwetgever heeft nergens uitdrukkelijk gezegd dat het artikel 168 niet aanvaardbaar is. Ik heb hier verschillende verwijzingen, onder meer de artikelen 19 en 29. Daarin wordt enkel verwezen naar de evenredige vertegenwoordiging. Het wordt aan de Vlaamse Raad overgelaten te oordelen hoe dit moet worden toegepast. Ik wil dus duidelijk stellen dat in de periode van de cultuurpactwetgeving het decreet tot stand gekomen is met verwijzing naar het systeem D'Hondt in Kamer en Senaat en zonder dat men op dat ogenblik ook maar enig bezwaar heeft geformuleerd tegen de toepassing van artikel 168.

De heer A. De Beul : U mag de „Handleiding voor de gemeentelijke raden voor cultuur en culturele vrijetijd dsbedesting” niet vergeten.

De heer G. Verhaegen : Dat is niet de cultuurpactwetgever. Dat komt van de toenmalige Minister van Cultuur die een poging heeft gedaan om een oplossing te vinden voor de concrete moeilijkheden die zich in bepaalde overlegcomités in de gemeenten voordeden.

Volledigheidshalve en objectief moet ik hier zeggen dat artikel 168 door de wetgever zelf niet in vraag werd gesteld.

Is de Cultuurpactcommissie bevoegd ? Hier zou ik toch een voorafgaande opmerking willen formuleren. Ik meen dat de discussie die wij thans voeren zeer delicaat is omdat de procedure niet ten einde is. Wij zijn het er echter over eens geweest dat wij deze discussie zouden houden en ik wil er dus verder op ingaan.

Ik denk dat, geachte collega's, wanneer de Vlaamse Raad de toepassing van een wet of een decreet op het vlak van de samenstelling van organen moet verzekeren de Raad uiteraard gehouden is tot een strikte toepassing van de geldende normering. De Vlaamse Raad kan dit doen. Denk onder meer aan het Bureau, aan de Commissies, aan de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie en aan het beheer van de BRT.

Collega Van den Bossche heeft zich vooral gesteund op artikel 2, door te zeggen dat wij op dat ogenblik niet optreden als wetgever maar voor een stuk als uitvoerend orgaan. Ik betwist dit, ook voortgaande op de twee elementen dat de Vlaamse Raad als wetgevend orgaan in geen enkel geval als een administratief lichaam kan worden beschouwd. Ik meen dat collega De Beul op een bepaald ogenblik heeft gezegd dat dus niemand de Vlaamse Raad in personeelsaangelegenheden voor de Arbeidsrechtbank kan dagvaarden. Dat is inderdaad zo.

De heer L. Van den Bossche : U moet eens iemand ontslaan voor een zwaarwichtige reden.

De heer G. Verhaegen : In dit geval

moet normaal de onbevoegdheid worden ingeroepen. Wij zijn in geen enkel geval een administratief lichaam. Dat is de eigenheid van de splitsing en ik wil dat niet op de spits drijven.

De heer L. Van den Bossche : Men kan de Vlaamse Raad niet voor de Burgerlijke Rechtbank dagvaarden, maar wel voor de Arbeidsrechtbank zodra hij de werkgever is.

De heer G. Verhaegen : Dat betwijfel ik.

De heer L. Van den Bossche : Dat kan wel voor de burgerlijke rechtbank — en dat is wat de heer Denys daarstraks heeft geciteerd — wanneer het om een dossier gaat voor staatspersoneel. Er is gesteld dat het Bureau van de desbetreffende Raad dan geen administratief rechtscollege of geen orgaan van administratief recht is. Maar men kan altijd bij de arbeidsrechtbank terecht. Het is ondenkbaar dat het personeel zou onderworpen zijn aan een totale willekeur, indien geen enkele rechtbank ter zake bevoegd zou zijn.

De heer G. Verhaegen : Mijnheer Van den Bossche, ik meen dat het een algemeen aanvaarde stelling is dat de akten die door de Vlaamse Raad worden gesteld, evenals deze gesteld door de Kamer en de Senaat, nooit kunnen gelijk gesteld worden aan het fameuze artikel 2. Dit valt steeds onder artikel 1, zeggende dat beslissingen die wij nemen in het kader van het Cultuurpact decretale beslissingen zijn. Men kan dus niet het onderscheid maken tussen de wetgever, — waar uiteraard geen beroep tegen mogelijk is — en de handelingen die wij hier doen om deze decreten tot uitvoering te brengen en men kan ons daar niet met de uitvoerende macht gelijk stellen.

In dat verband verwijs ik naar twee arresten van de Raad van State. Het arrest van 1962 waarin het volgende wordt bepaald : „Het Bureau van de Kamer van Volksvertegenwoordigers is geen administratieve overheid in de zin van artikel 9 van de wet van 23 december 1946”. Dit werd dus uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State. De Raad van State wijst ambtshalve op zijn onbevoegdheid om kennis te nemen van het beroep tot nietigverklaring van benoemingen door het

Bureau gedaan bij de Quaestuur van de Kamer.

In een tweede arrest, van 1975, waar bepaalde betwistingen in het kader van de Brusselse Gewestraad..., meer bepaald inzake geloofsbriefven” — maar dat is reeds meer een politieke daad, dat geef ik toe — „heeft de Raad van State zich ook zeer duidelijk onbevoegd verklaard.”

Conclusie : heeft het Bureau correct gehandeld ? Volgens mij wel.

Is de evenredigheid een aanvaard principe in onze Vlaamse Raad ? Ja, op basis van het stelsel D'Hondt.

Is het artikel 168 tot nog toe als één van de courante oplossingen aanvaard wanneer er een betwisting was ? Ja.

Is de Cultuurpactcommissie bevoegd om kennis te nemen van geschillen in het kader van de uitvoering van het Cultuurpact ? Mijns inziens nee.

Met de discussie over een mogelijke discriminatie ben ik het eens. Wij kunnen daar inderdaad over discussiëren. In dit concrete geval evenwel is helemaal geen sprake van discriminatie. De toepassing van artikel 168 heeft geen enkele fractie benadeeld.

De heer A. De Beul : Mijnheer Verhaegen, u moet toch voorzichtig zijn met uw stellingen. Ik hoop dat wat u zegt ongenueanceerd is. Wanneer u de tekst van het Cultuurpact neemt, dan zou u kunnen volhouden dat er geen sprake is van discriminatie. U moet evenwel ook rekening houden met de filosofie van het Cultuurpact die zeker niet de sterkste partij wil bevoordeligen maar, integendeel, eerder overhelt naar de andere kant, namelijk het versterken van de minderheid om die beter te beschermen. Het is precies die filosofie van het Cultuurpact die in dit concrete geschil aanleiding is tot dit debat.

De heer G. Verhaegen : Mijnheer De Beul, ik heb eens de berekening gemaakt in welke mate een discriminatie zou kunnen gebeuren. De CVP heeft op 65 leden 5 mandaten. De PW op 42 leden 3 mandaten. De SP op 39 leden 2 mandaten en de VU op

Verhaegen

30 leden 2 mandaten. Stel nu even dat het omgekeerde het geval zou zijn, dat de CVP 4 mandaten zou hebben op 65 leden, de SP 3 mandaten op 39 leden, zou er eveneens sprake zijn van discriminatie.

Ik geloof, mijnheer De Beul, dat de toepassing van artikel 168 in dit concrete geval geen discriminatie heeft teweeggebracht.

De heer A. De Beul : Onze stelling is — en ik verwijs u naar de stelling die mevrouw De Backer in uitvoering van het Cultuurpact geponeerd heeft — dat bij gelijke quotiënten de zetel moet gaan naar de zwakste en niet naar de sterkste partij.

De heer G. Verhaegen : Dan zouden wij als CVP sterk benadeeld zijn, want dan hadden wij in de Raad van Bestuur slechts één zetel meer dan de SP, met een aanzienlijk groter aantal zetels van Bestuur. Wij hebben in die Raad geen absolute meerderheid en elke partij is erin vertegenwoordigd.

De heer J. Van Elewyck : Dat is niet de enige limiet.

De heer G. Verhaegen : Neen. Mijnheer de Voorzitter, mijns inziens was daar helemaal geen discriminatie.

De Voorzitter : De heer Van den Bossche heeft het woord.

De heer L. Van den Bossche : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, ik heb uiteraard geen problemen met de uiteenzetting van collega De Beul, die ik volledig kan onderschrijven. Ik wens wel te reageren op de betogen van collega's Denys en Verhaegen.

Op een bepaald moment deed collega Denys mij denken aan Paul-Henri Spaak, die ooit verklaarde toen men hem confronteerde met zijn eigen verklaringen van vroeger, iets in de zin van :

„Ce que j'ai dit hier, je ne me rappelle plus. Tu as bien entendu ce que j'ai dit aujourd'hui, mais ce que je dirai demain, je ne sais pas encore.” U heeft het „talent” om op die lijn te gaan. Ik hoor u reeds zeggen : „Wat ik hier heb

gezegd geldt voor vandaag. Daar hoeft men morgen niet mee af te komen in het nationale Parlement. Als Premier Martens het tegenovergestelde zegt spring ik als een goed soldaat van de meerderheid in de houding. Ik spring in de houding als de chef heeft gezegd in de houding te springen en het wachtwoord heeft uitgesproken.” Collega Verhaegen heeft de discussie gelukkiglijk in meer genuanceerde termen gesteld.

Mijnheer Denys, ik ben een geboren optimist. Ik hoop altijd dat er bij de PW nog een stuk liberalisme van de oude traditie, dat ik zo diep respecteer, aanwezig is.

Minister L. Walt Niel : Daaraan hoeft u niet te twijfelen.

De heer L. Van den Bossche : Ik denk dat altijd, maar ik word telkens ontgoocheld. Telkens weer leer ik dat de PW weinig te maken heeft met de vroegere liberale partij, met het liberale ideaal, met de liberale filosofie, die ik in mijn jeugd zo grondig heb bestudeerd.

De partij die ik indirect viseer met de woorden „zij discrimineert omdat zij groot is ook in haar vertakkingen”, is genuanceerder in haar stellingname dan de partij van wie ik dergelijk standpunt had verwacht. Ik had gedroomd — maar dromen zijn ijdel en zijn bedrog — dat de PW mij een beetje zou steunen, al was het maar uit eerbijheid ten opzichte van haar filosofie en met het oog op de toekomst. Maar, de liberale vooruitziende mannen en vrouwen bestaan blijkbaar niet.

De heer A. Denys : Wij kleven hetzelfde standpunt aan als de SP inzake de verdeling en de twee prioriteiten gelden, zowel in de meerderheid als in de minderheid.

De heer L. Van den Bossche : Goed, ik heb genoteerd dat u daar ten minste met ons akkoord gaat. Dat zal belangrijk zijn voor de verdere discussie omtrent de herziening van het Reglement.

Vandaag heb ik dus toch al iets bereikt. Collega Van Elewyck had het zich ook dadelijk gerealiseerd. Welis-

waar niet wat wij viseerden, maar het is meegenomen, want de minderheid moet zich soms met een kleinigheid tevreden stellen. „Wie het kleine niet begeert, is het grote niet weerd”, luidt immers het oude Vlaamse spreekwoord.

De heer G. Verhaegen : Als u ooit in de meerderheid zit, zult u ook relatieve dingen ontdekken.

De heer L. Van den Bossche : Er is een relativiteit van de oppositie en van de meerderheid. Einstein wist dit alles al lang geleden.

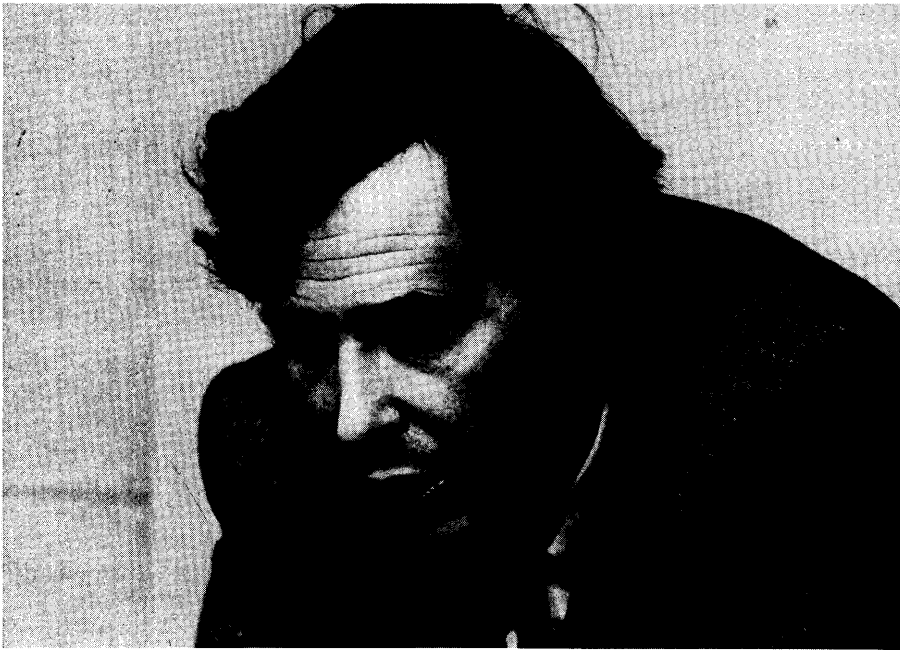
Mijnheer de Voorzitter, collega's, ik heb de discussie ten gronde niet gevoerd. Ik zal dat nu ook niet doen.

Inzake de grondwettelijke argumenten over de artikels 25 en 46 kan u de Grondwet niet laten zeggen wat hij niet zegt. De Grondwet zegt duidelijk dat alle macht van de Natie uitgaat. Artikel 25 definieert de rol van de verschillende Assemblées.

Het is juist dat die Assemblées hun eigen reglement maken. U heeft terecht gezegd dat dit Reglement een bron is van staatsrecht. Daarmee heb ik geen enkele moeilijkheid. Ik verwijs trouwens in mijn motie naar het Reglement. Daar nu uit afleiden dat omwille van die twee artikelen het Parlement op ieder moment om het even wat kan doen, is wat anders. Het Parlement speelt verschillende rollen die een verschillende betekenis hebben. Daar is collega Verhaegen op doorgaan en hij formuleert in feite wat collega Denys niet zo grof zei, namelijk dat het voor hem hoe dan ook gaat om decretale beslissingen. Er mogen geen nieuwe begrippen in de Grondwet worden ingeschoven. Er bestaan decreten maar er bestaan geen decretale beslissingen. Ik wil van collega Verhaegen vernemen wat nu eigenlijk een decretale beslissing is. Is een decretale beslissing een vorm van decreet ? Dan zou het een kaduuk decreet zijn.

De heer P. Tant : Het gaat om een beslissing, anders dan een decreet, uitgaande van een decreetuitvaardigende overheid.

De heer L. Van den Bossche : Dat bete-

Nopens de motie betreffende de bevoegdheid van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie ging de heer L. Van den Bossche (SP) niet in op de inhoudelijke aspecten van deze materie. Spreker besteedde vooral aandacht aan het optreden van het Bureau van de Raad ter zake

kent dan wel dat die overheid zonder een nieuw decreet te maken een beslissing zou kunnen nemen die tegen haar eigen decreet ingaat.

De heer P. Tant : Het is dan nog altijd geen instantie om dat te sanctioneren.

De heer L. Van den Bossche : Maar zij kan het.

De heer P. Tant : Als zij logisch is met zichzelf, zal zij dat niet doen. De facto kan zij dat, naar ik meen.

De heer L. Van den Bossche : Ik wil vernemen of zij daartoe de bevoegdheid heeft.

Ik wil van collega Verhaegen vernemen wat nu eigenlijk een decretale beslissing is.

De heer G. Verhaegen : Collega, het zou niet de eerste keer zijn dat wij een decreet aannemen waarin artikelen voorkomen die tegenstrijdig zijn. Dat is de reden waarom wij een reflectieperiode voorstellen. Dan kunnen be-

paalde decreten worden getoetst aan de realiteit om tegenstrijdigheden in de tekst te achterhalen.

Ik hoop vanzelfsprekend dat de Vlaamse Raad nooit tegenstrijdige beslissingen neemt. Dat is evident. U moet toch voldoende vertrouwen stellen in de volwassenheid van de Vlaamse Raad. Dat geldt ook voor het nationale Parlement. Er is het constitutioneel Hof.

De heer L. Van den Bossche : U mag niet alles mengen. Over de relatie van de grondwettelijkheid van decreten en wetten kan geen discussie bestaan. Daarover oordeelt de wetgevende Assemblée op het ogenblik dat zij de wetten maakt. Niemand anders.

De heer G. Verhaegen : Het is de Vlaamse Raad en niet de Vlaamse Executieve die consequent moet handelen. Hier verwijs ik naar het grote verschil tussen de aanduiding zelf en de aanduiding op basis van het Cultuurpact, Schoolpact en Cultuurpact-

commissie. Dat is de beslissing van de Vlaamse Raad zelf.

Op dat vlak maak ik een duidelijk onderscheid tussen de uitvoering van het decreet door de Vlaamse Executieve of de Vlaamse Administratie of de uitvoering van het decreet, hetzij unaniem, hetzij meerderheid tegen minderheid, hetzij verdeeld, via een beslissing door de algemene vergadering van de Vlaamse Raad, die werd voorbereid op basis van het Reglement door het Bureau van de Vlaamse Raad.

De heer L. Van den Bossche : Een decretale beslissing bestaat niet. Er bestaan decreten.

De heer G. Verhaegen : De Vlaamse Raad neemt regelmatig beslissingen.

De heer L. Van den Bossche : Daarom zijn het nog geen decretale beslissingen !

De heer G. Verhaegen : Wat zijn het dan ?

De heer L. Van den Bossche : Dit zijn beslissingen, genomen door een assemblée ingevolge een bepaling, hetzij uit eigen reglement, hetzij uit een decreet of wettekst, die de assemblée uitnodigt ter zake stelling te nemen.

De heer G. Verhaegen : Wanneer wij een motie goedkeuren, is dat het nemen van een beslissing.

De heer L. Van den Bossche : Is dat een decretale beslissing van de Vlaamse Raad ? Neen !

De heer G. Verhaegen : Dat is een beslissing van de Vlaamse Raad.

De heer L. Van den Bossche : Dat is een politieke uitspraak van de Vlaamse Raad. Het is een invuloefening, door de Vlaamse Raad gedaan, opgedragen aan de Raad, zowel bij wet, bij decreet, als door het Reglement.

De Voorzitter : Collega's, ik verzoek u collega Van den Bossche niet te onderbreken.

De heer L. Van den Bossche : Het is wellicht interessant dat er woord en wederwoord is.

De Voorzitter : Collega's, u kan zo niet doorgaan op hetzelfde punt.

De heer L. Van den Bossche : Mijnheer

Van den Bossche

de Voorzitter, het gaat om de essentie. De ganse discussie centreert zich rond één punt : wat is de juridische natuur van de invuloefening die gebeurt ? Men zegt mij dat het gaat om een decreetale beslissing. Ter zake roep ik de hulp in van Professor Mast, Alen, Sennelle. Zij zullen u moeten bekennen dat nergens hun werken over decreetale beslissingen wordt gesproken. Het gaat dus om een gewone daad die de Raad stelt, ter uitvoering van. Bij het stellen van die daad moet de Raad zijn eigen decreten, alsook de wetgeving nalezen.

Collega's, sta mij toe dat ik eraan toevoeg dat de Raad de mogelijkheid heeft om zich op dat ogenblik als decreetgevende instantie te gedragen en decreten te stemmen, afwijkend van een vorig decreet, zelfs beperkt tot die enige aangelegenheid. Het feit dat de Raad dat niet doet is betekenisvol. Het bewijst dat de Raad, die volheid van bevoegdheid heeft, niet decreetgevend wenst op te treden en een gewone beslissing neemt. Welnu, door het feit dat men niet decreetgevend optreedt, conformeert men zich aan eigen decreten, en aan de eigen wettelijke situatie.

De heer G. Verhaegen : U hebt nog niets bewezen.

De heer L. Van den Bossche : Het is de juiste juridische natuur. Dan valt het perfect onder artikelen 1 en 2. Ik heb niets nieuws uitgevonden.

Op 16 juni 1976 heeft men aan de heer Bascour, Voorzitter van de Cultuurraad, ondertekend door de heren Harmel — u niet onbekend — Dequae — u evenmin onbekend — Bascour himself en Outers geschreven : „zijn van oordeel dat de niet-naleving van de wet grond oplevert tot een beroep enerzijds op de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie krachtens artikel 21 van de wet van 16 juni 1973 en anderzijds op de Kamers indien de niet-naleving van de wet een discriminatie inhoudt.” Het gaat over een schrijven van 18 mei, gericht aan de heer Harmel, waarbij kennis werd gegeven van de op die dag in de Cultuurraad voor de Nederlandse Cultuurgemeenschap ingediende motie ter voorkoming van

discriminatie om ideologische en filosofische redenen. Dat is het antwoord, dat volledig in de lijn ligt van wat ik hier aantoon.

Het is de eerste thesis die ik verdedig : dit is een beslissing conform artikelen 1 en 2 — ik ben er vorige keer niet dieper op ingegaan, maar ook artikel 1 bestaat — die subject kan zijn voor de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie die trouwens maar een adviserend orgaan is. Who is afraid of Virginia Woolf ? Men moet vreselijk bang zijn want men wil een orgaan dat niet eens kan beslissen, tegengehouden omdat het advies zou kunnen geven. Dit is de angst tot deugd verheven.

De heer P. Tant : Als u het mij even toestaat, . . .

De heer L. Van den Bossche : Uiteraard.

De heer P. Tant : U verlegt de discussie, die normaal moet worden gevoerd rond artikel 2 van de Cultuurpactwet, van het domein van de instanties die normen of handelingen kunnen stellen naar de inhoud of de soort handeling. In artikel 2 spreekt men alleen over enerzijds een macht en anderzijds lokale besturen. Nergens wordt enig onderscheid gemaakt aangaande de beslissing die ze kunnen nemen.

De heer L. Van den Bossche : De bepalingen van de wet zijn toepasselijk op alle overheidsmaatregelen.

De heer P. Tant : Mag ik nog eventjes ? U voert een discussie die ter zake niet dienend is omdat men in de omschrijving van artikel 2 alleen spreekt over de instanties en niet over de aard van de handelingen. Dat lijkt me essentieel te zijn.

De heer A. De Beul : Alle overheidsbeslissingen. Er zijn geen uitzonderingen.

De Voorzitter : Dames en heren, ik verzoek u dit debat ordelijk te laten verlopen. U kan het woord vragen indien u het wenst.

De heer Van den Bossche heeft het woord.

De heer L. Van den Bossche : De bepalingen van de wet zijn toepasselijk op

alle overheidsmaatregelen. In het Frans : „Sont soumises aux dispositions de la présente loi, toutes mesures prises par les autorités publiques”.

De heer P. Tant : Er hoeft geen onderscheid te worden gemaakt ; men maakt het nergens.

De heer L. Van den Bossche : Ofwel zegt men, zoals collega Denys dat „onder meer” een limitatieve opsomming geeft. Men kan hooguit een detail hebben vergeten, daarom zegt men „onder meer”, dus om er later details aan toe te voegen.

U zegt me dat het niet toepasselijk is ondanks dat er staat geschreven „alle overheidsmaatregelen”.

De heer P. Tant : „Onder meer” slaat op de instanties.

De heer L. Van den Bossche : Alle overheidsmaatregelen, in het Frans : „Les autorités publiques”.

Artikel 1 is eveneens ter zake : „Ter uitvoering van de artikelen 6bis en 59bis mogen de decreten van ieder der Cultuurraden geen enkele discriminatie om ideologische of filosofische redenen bevatten, noch afbreuk doen aan...”. Wij moeten de beide bepalingen lezen.

Er moet een vreselijke angstpsychose heersen bij de meerderheid dat je probeert te verhinderen dat de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie hier iets over zegt, bij wijze van advies.

Niemand heeft mij bovendien geantwoord over de bevoegdheid van het Bureau om zich uit te spreken over de ontvankelijkheid. Dit werd nog niet behandeld in het debat. Het Bureau heeft de bevoegdheid de zetels aan te wijzen. Vandaar het beroep van collega Van Elewyck tegen de aanwijzing door het Bureau. Er staat echter nergens dat het Bureau de bevoegdheid heeft zich uit te spreken over de ontvankelijkheid van een klacht.

Heeft het Bureau daarvoor delegatie gekregen ? Ik heb ijverig geluisterd maar niemand heeft dit gezegd. Fundamenteel is ook dat indien het Bureau deze bevoegdheid niet heeft, de Raad, als partij in zake, zich kan uitspreken, bijvoorbeeld in de zin van :

Van den Bossche

„Wij moeten mededelen dat de Raad oordeelt, na een stemming van zoveel stemmen voor en zoveel stemmen tegen, dat de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie onbevoegd is”. Dit kan vermits de Vlaamse Raad partij is in het geding.

Ik zou daarover graag duidelijkheid krijgen. Het zou kunnen dat een meerderheid vindt dat de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie zich onbevoegd moet verklaren. De meerderheid moet echter erkennen dat dit recht het Bureau niet toekwam. Het Bureau en zijn Voorzitter hebbenvele bevoegdheden en ik zal altijd de delegaties verdedigen die in het Reglement zijn ingeschreven. Van de delegaties, die niet in het Reglement zijn opgenomen, kan men echter niet stilzwijgend veronderstellen dat zij gegeven zijn. Zulks zou ons te ver leiden.

Of men nu vindt dat het Bureau bevoegd is — maar dan moet men mij het artikel ter zake aanduiden — mijn fundamentele opmerking blijft dat de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie niet gebonden is door onze stelling, welke die ook is. De Vaste Nationale Cultuurpactcommissie doet wat zij wil, zij kan zich bevoegd achten of onbevoegd. **(De heer G. Verhaegen knikt)** Ik ben tevreden dat de heer Verhaegen het daarover met mij eens is. Dit kan dan een boodschap zijn, over deze banken heen, naar de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie.

De heer G. Verhaegen : Dit was precies mijn opmerking bij het begin van het laatste deel van de discussie.

Ik vind dat de discussie, die wij nu voeren, ongepast is omdat het ons niet aangaat wat er ginds gebeurt. Op dit ogenblik kunnen wij niet aan de Nationale Cultuurpactcommissie zeggen dat zij bevoegd is of niet. Wij kunnen ten hoogste ons eigen standpunt naar voor brengen. Daarom is het misschien beter dat wij over het laatste stuk niet zouden hebben gediscussieerd. Wij kunnen aan de Nationale Cultuurpactcommissie niet zeggen dat dit naar de algemene vergadering moet worden verwezen.

Wij kunnen niemand verbieden zich

bevoegd of onbevoegd te verklaren. Wij kunnen alleen een verklaring afleggen wat ons betreft.

De heer L. Van den Bossche : Mijnheer Verhaegen, wij zijn het eens over de finaliteit dat de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie zelf moet oordelen. Wij mogen daarover echter rustig discussiëren vermits wij partij inzake zijn. En, zoals in elk geding kan een partij zijn mening formuleren over het bevoegd zijn of onbevoegd zijn. Dat is eigen aan elke instantie waar partijen omtrent een beslissing ruzieën. Ik vind het perfect logisch dat wij dat kunnen doen en ook doen voor onszelf.

De stelling van het Bureau is zelfs al medegegeeld. Indien wij een andere stelling zouden innemen dan zouden wij dat ook rustig kunnen mededelen aan de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie die daar in het geheel niet door gebonden is.

De heer G. Verhaegen : Wij kunnen ze niet verbieden een stelling in te nemen.

De heer L. Van den Bossche : Natuurlijk niet, wat ook weer bewijst dat het geen beslissing van decretale aard is, om hier uw neologisme te gebruiken.

Wanneer wij ons uitspreken en een beslissing van decretale aard nemen dan is het duidelijk dat op het ogenblik dat wij zeggen dat de Commissie onbevoegd is, het zo is dat zij onbevoegd is en dat daaraan niets meer te doen is. Dat zou de inhoud zijn van zulk een beslissing.

U geeft mij daar in fine, zoals ik gehoopt had, het argument om aan te tonen dat uw stelling heel goed gevonden is. Maar, „se bon è vero è ben travato”. **(Applaus bij de SP)**

De Voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys : Mijnheer de Voorzitter, in verband met het precedent dat de heer Van den Bossche aanhaalt wil ik even verwijzen ondermeer naar een brief van de heer Bascour en anderen.

Ik wil ook wijzen op een ander precedent dat er ter zake is geweest name-

lijk een klacht over de samenstelling van de Raad van Bestuur van het Provinciaal Centrum voor Sociaal Cultureel Werk Limburg van 3 januari 1977. Deze klacht werd toen eenparig onontvankelijk verklaard.

De heer J. Van Elewyck : Door wie ?

De heer A. Denys : Die klacht werd onontvankelijk verklaard door de Nationale Cultuurpactcommissie zelf. De argumentatie luidde :

„Overwegende dat de handelingen van de wetgever buiten de bevoegdheidssfeer van artikel 2 van de Cultuurpactwet en het Cultuurpactdecreet vallen, aangezien de artikelen 26 tot 31 van de Grondwet de scheiding der machten vastleggen, waardoor het een administratiefrechtelijk adviescommissie onmogelijk is de beslissingen van de wetgever te controleren”.

De heer J. Van Elewyck : Een deel van de discussie daarnet ging er over te stellen dat de beslissingen die wij hier ter zake nemen natuurlijk niet de beslissingen beïnvloeden die de Cultuurpactcommissie neemt, wat haar bevoegdheden betreft.

Het is daarom dat ik u vroeg, toen u het document over de onontvankelijkheid begon voor te lezen, in welke instantie dit werd gesteld.

Op mijn vraag wie dat document onontvankelijk heeft verklaard hebt u geantwoord, mijnheer Denys : „De Cultuurpactcommissie. Dat is dus een heel andere discussie. Hier in de Raad rijst de vraag niet wat de Cultuurpactcommissie inzake ontvankelijkheid moet beslissen. Mag ik er trouwens de aandacht op vestigen dat de Vaste Cultuurpactcommissie eerst eind september 1985 beslist heeft dat de klacht die ik in 1984 had ingediend, ontvankelijk was en op 9 december 1985 besliste dat de klacht gegrond was. Mag ik er ook op wijzen dat het probleem voor het Bureau van onze Raad is gekomen — naar ons oordeel ten onrechte — op het ogenblik dat de Cultuurpactcommissie in uitvoering van de Cultuurpactwet de verzoeningsprocedure is begonnen en de Raad heeft opgeroepen een verzoening tot stand te brengen. U ziet ons al verzoenen ! De uitspraak van de Cul-

Van Elewyck

tuurpactcommissie in algemene vergadering zowel wat de ontvankelijkheid van haarzelf betreft als wat de gegrondheid betreft, is al gebeurd, telkens met een tweederden meerderheid.

De Voorzitter : Mijnheer Van Elewyck, ik meen dat het nuttig is de Raad eraan te herinneren dat er op 23 mei 1985 een gesprek heeft plaatsgehad tussen de Voorzitter van de Vlaamse Raad en de heer De Broe, Hoofdinspecteur-directeur. Bij die gelegenheid heeft de Voorzitter van de Vlaamse Raad verkondigd dat de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie in deze aangelegenheid niet bevoegd was.

De heer J. Van Elewyck : Dat klopt, mijnheer de Voorzitter, maar dat

heeft de Vaste Cultuurpactcommissie niet belet in algemene vergadering tot andere stellingen te komen.

De Voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? **(Nee)**

Zijn er nog opmerkingen omtrent de tekst van de motie ? **(Nee)**

De bespreking en het incident zijn gesloten.

Wij zullen deze namiddag de stemming over deze motie houden.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De Voorzitter : Collega's, ik stel u voor

hier onze werkzaamheden te onderbreken. Wij zullen deze namiddag om 14 uur opnieuw bijeenkomen om het ontwerp van decreet te bespreken waarbij bij komende voorlopige kredieten worden geopend die in mindering komen van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1986.

De vergadering is gesloten.

- De vergadering wordt gesloten om 12 uur.